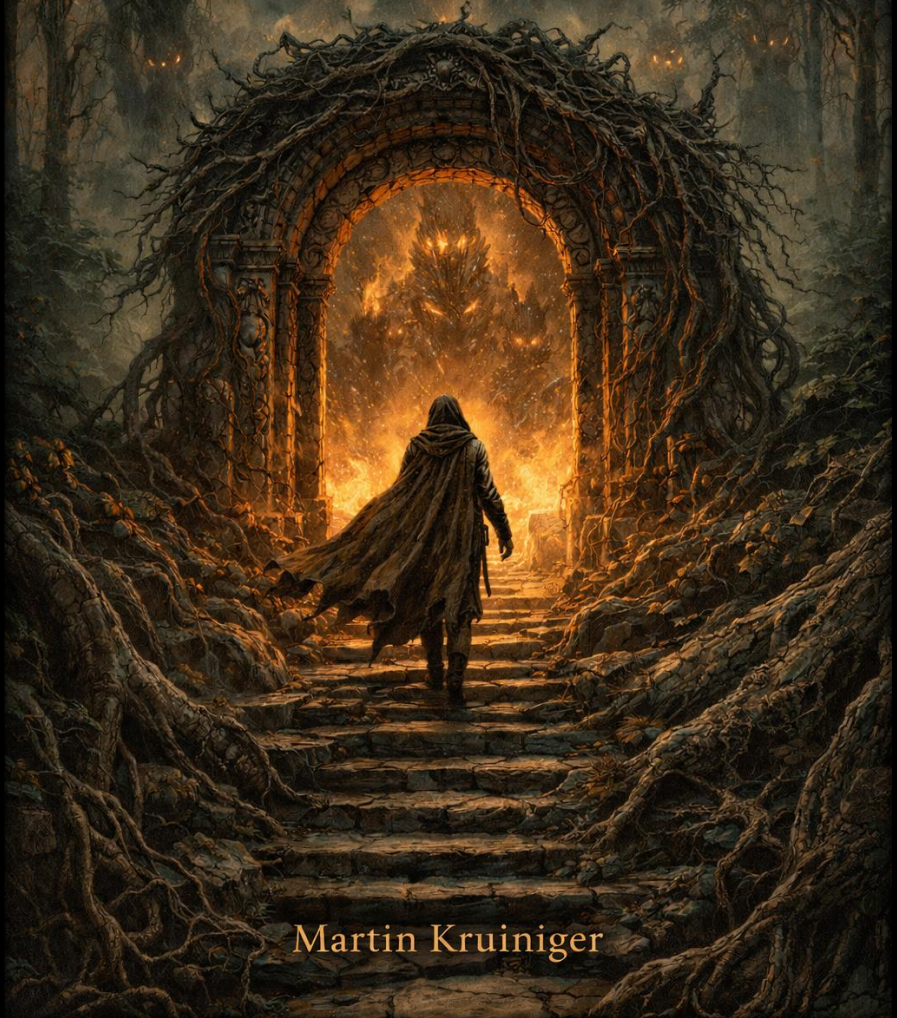

DE SCHADUW VAN
MOR'RAEL

DE WEGEN DIE ONTWAKEN

Martin Kruiniger

Inhoud

De Personages	4
Voorwoord.....	6
Proloog.....	9
1. Uit de Steen, in de Lucht.....	13
2. Miragorn, Stad van Gebroken Paden	23
3. de Naam die Niet Hardop Wordt Gezegd.....	29
4. de Ranke die Luistert	34
5. de Proef van de Eerste Poort.....	42
6. de Dorpen die Niet Bestaan.....	49
7. de Raad van Drievoudig Steen.....	57
8. de Nacht van Twee Manen	61
I – De Scheur in de Stad	62
II – De Terugkeer van de Vier	64
III – De Dubbele Maan Breekt	66
IV – De Keus.....	67
V – De Stilte Na De Schok	68
9. de Echo's van de Oerwachter	70
I – De Donder die Geen Donder Was.....	70
II – Het Eerste Botsen.....	72
III – De Weg Spreekt	75

10. de Oversteek naar het Donker Woud.....	79
I – De Stad Die Wegkijkt	80
II – Het Besluit	81
III – De Eerste Stap	83
Nawoord	86

De Personages

GROMBUR ZWAREMOUW

TOVENAER BRUMMEL

WOLDRIM

BRUILGHARR

VORGRAK

YAZ'KAR

Voorwoord

Sommige werelden worden niet bewaakt door muren, legers of koningen.

Sommige werelden worden gedragen door stilte.

Niet de stilte van leegte, maar de stilte van wachten.

De stilte van wortels die groeien diep onder de aarde.

De stilte van steen die onthoudt waar hij ooit heeft gelegen.

De stilte van een weg die weet welke stappen eroverheen kwamen, eeuwen geleden.

Eólun is zo'n wereld.

Haar geheugen ligt niet in boeken of verhalen. Het leeft in haar grond.

In de versteende aderen van de Steenwegen.

In de oude bossen waar de wind nog fluistert in een taal die mensen niet meer spreken.

In de bergen die nooit werkelijk sliepen, maar zich slechts stil hielden tot iemand de wereld opnieuw durfde aan te raken.

Want ook paden luisteren.

Niet met oren, maar met lijn en richting.

Een pad dat lang genoeg vergeten is, kan zich terugtrekken als adem die wordt ingehouden.

En een pad dat ontwaakt, komt nooit zacht terug.

Vroeger, in tijden die zelfs de oudste kronieken slechts schaduwrand noemen, waakten er Wachters over die stilte. Zij hielden de balans tussen wat groeide en wat brak.

Tussen licht dat te ver wilde reiken en schaduw die niets meer wilde voelen.

Maar Wachters kunnen vallen.

En wanneer een Wachter valt, valt de stilte met hem.

Mor'Rael is geen naam die men achteloos uitspreekt.
Het is een herinnering, een echo van iets dat ooit licht was en te diep in
de scheur keek waar geen wezen lang naar mag kijken. Uit die scheur
kroop wat nu de schaduw wordt genoemd. Geen honger, geen haat,
maar een verlangen naar stilstand. Een verlangen dat nooit de weg had
mogen vinden naar de wereld van mensen.

Toch gebeurt het altijd.
Want niets dat slaapt blijft eeuwig slapen.

Nu, na eeuwen van afwezigheid, beweegt de Weg opnieuw.
Niet alleen onder de bergen waar steen op steen rust, maar ook boven
de grond.
In steden waar straten breken zonder wind.
In dorpen waar dagen zich herhalen tot de lucht tastbaar wordt van
spanning.
In bossen waar dieren stoppen met ademen om beter te luisteren.

Wie dit leest, moet begrijpen dat dit geen heldenverhaal is.
Het is een verhaal van dragers.
Van hen die kiezen, niet omdat zij sterker zijn, maar omdat de wereld
op hen wachtte.
De Weg kiest maar een handvol mensen in een millennium.
En wanneer hij kiest, ontstaat er altijd meer dan één spoor.

Sommige sporen leiden naar licht.
Sommige naar schaduw.
Andere naar iets dat geen woord heeft.

In deze kroniek verzamelen wij de gebeurtenissen van dat ontwaken.
De voetstappen van hen die de stilte braken.
De stemmen van hen die eeuwenlang zwegen.
De adem van een wereld die heeft besloten dat de tijd van rust voorbij
is.

Voor wie durft te luisteren, openen de Wegen zich.
Voor wie bang is, sluiten zij zich even snel.

En voor wie te ver kijkt, wacht Mor'Rael.
Altijd.

Proloog

De Wachter die Viel

Hij herinnerde zich de eerste stilte.

Niet het zwijgen van lucht of wind, maar de stilte die ontstaat wanneer een wereld nog geen naam draagt.

Toen de steen nog warm was van zijn geboorte en de wortels nog geen richting kenden, ademde Eólan in lange, trage golven en luisterde hij als enige die werkelijk haar taal kon verstaan.

Ardhelon stond daar, waar licht nog geen schaduw maakte.

Een jonge Wachter, heet van vuur en overtuiging.

De Wegen lagen open onder zijn voeten, niet als paden, maar als gedachten van de wereld zelf.

Elk spoor dat zich vormde, elke lijn die zijn richting koos, voelde als een fluistering tegen zijn huid.

Hij hoorde alles.

Hij wilde alles horen.

Tot de dag dat hij hoorde wat hij nooit had mogen verstaan.

Er was iets dat niet bij het licht hoorde.

Geen duisternis, want duisternis kent grenzen.

Geen kwaad, want kwaad vraagt om een bron.

Het was stilte die geen stilte moest zijn.

Een afwezigheid die honger had.

Mor'Rael.

De naam bestond toen nog niet.

Er was alleen een scheur in de adem van de wereld.

Een plek waar de Weg geen richting kon kiezen.

Ardhelon had zijn staf in de aarde geplant en de grond voelde onder hem kolken als water dat nergens heen kan. De wereld waarschuwde hem. Hij voelde het in zijn borst, in zijn botten, in de trilling onder zijn voeten.

Keer om.

Maar hij was een Wachter en Wachters keren niet om.
Zij luisteren. Zij bewaren. Zij staan waar anderen vallen.

Dus boog hij zich dieper in de scheur.
Te ver.
Veel te ver.

In die leegte zag hij alles wat nog niet was gebeurd.
Hij zag de stilte die als een sluier over Eóluu zou kunnen vallen.
Hij zag schaduwen die zich als aders door steen zouden banen.
Hij zag ogen die niets weerspiegelden, omdat zij niets wilden zien.
En hij zag zichzelf, gebroken, de eerste die viel.

Hij wilde terugwijken, maar de leegte liet hem niet gaan.
Het sloot zich om zijn bewustzijn als ijsskoude vingers.
Het gaf hem geen bevel en geen stem.
Alleen een verlangen naar rust.
Een verlangen dat zo groot was dat het voelde als de enige waarheid.

De wereld ademde niet langer.
Hij ademde niet langer.

En toen gebeurde het.
Niet plots, maar onvermijdelijk.

Wat uit de scheur kroop, had geen vorm.
Het had geen gezicht totdat hij ernaar keek.
Het had geen naam totdat hij het dacht.

Mor'Rael.

De woorden werden als een echo in hem geboren.
De schaduwen trokken door zijn aderen.
Zijn staf brak in de grond, als een boom die splijt in het midden van de winter.

Ardhelon voelde de kracht die hij had gezworen te beschermen nu in hem verankeren.

Hij had willen bewaren. Hij had willen waken.

Maar hij had gekeken in de stilte die niet gezien mag worden.

Hij voelde hoe de wereld iets van hem afnam.

Niet zijn leven. Niet zijn licht.

Zijn evenwicht.

Wachters staan tussen werelden.

Maar hij stond nu scheef.

En elke ademhaling die hij nam, trok schaduw door de Steenwegen.

Hij zakte op één knie.

De grond zuchtte onder hem.

Niet uit verzet, maar uit verdriet.

Hij wilde spreken.

Hij wilde de andere Wachters waarschuwen.

Hij wilde de naam verbergen zodat niemand haar ooit zou kunnen dragen.

Maar de stilte sprak sneller dan hij.

Een fluistering, ijl en brekend, legde zich tegen zijn gedachten.

Je ziet te veel.

Rust.

Wij dragen het.

Ardhelon schreeuwde zonder geluid.

Zijn lichaam boog, zijn staf verwerd tot stof.

Zijn ogen zagen licht en schaduw tegelijk en konden geen van beiden nog vasthouden.

En daar, op het punt waar zijn geest moest breken, voelde hij iets dat hij niet had verwacht.

Verbinding.

De Wegen hadden hem niet verlaten.

Ze bewogen, zo zacht dat het leek alsof de wereld zelf een hand op zijn schouder legde.

Niet vallen.

Niet verdwijnen.

Word bron.

Word grens.

Word herinnering.

Hij wilde weigeren, maar de keuze was al genomen.

Niet door hem.

Niet door Mor'Rael.

Door de wereld die hem ooit had benoemd tot Wachter.

Toen hij opnieuw zijn ogen opende, zag hij niet meer wat was geweest.

Hij zag alleen nog de toekomst die de Wegen zouden kiezen.

Hij voelde hoe Eólun haar adem inhield.

Iemand zou komen.

Iemand die de last kon dragen zonder te breken.

Iemand die de Weg niet gebruikte, maar hoorde.

Een naam die hij nog niet kende.

Een stap die nog niet was gezet.

Duizenden jaren later zou de wereld die stap voelen.

Maar Ardhelon voelde het al.

En ergens diep onder de bergen, die zijn val zouden verzwijgen,
fluisterde hij een laatste zin die nooit een stem had gehad.

Wakker worden doet altijd pijn.

1. Uit de Steen, in de Lucht

Het was het licht dat hem als eerste verliet.

Niet omdat het doofde, maar omdat het te dichtbij kwam. Het vulde hem, trok door zijn borst, zijn armen, zijn vingertoppen, totdat hij niet meer wist waar hij ophield en waar de Weg begon. Hij zag geen vormen, geen gezichten, alleen lijnen. Lijnen van steen, wortel, water, lucht. Alles verbonden. Alles in beweging.

Taro dacht dat hij zou breken.

Toen viel hij.

Niet naar beneden. Niet omhoog. Hij viel uit het licht. Alsof iemand een sluier wegtrok die veel te lang over zijn ogen had gelegen.

Steen om hem heen. Koude, ruwe, dichte steen. De gloed trok zich terug in een cirkel onder zijn voeten, werd dunner, smaller, tot alleen een kleine, kloppende kern overbleef. Een laatste vonk die nog even aarzelde en toen eveneens verdween.

De stilte daarna was zo volledig dat hij dacht dat hij doof was geworden.

Toen hoorde hij het.

Een ademhaling. Hijgjes. Een vloek die halverwege brak.

“Taro...?”

Fenric.

Taro haalde diep adem en voelde pas toen dat zijn longen brandden. De lucht was zwaar en stoffig. Hij knipperde de laatste lichtvlekken uit zijn ogen en zag langzaam de vormen om zich heen.

Hij stond in een grot. Een grote, laag gewelfde ruimte van grijs gesteente. De vloer was gebarsten op de plek waar hij had gestaan. Rondom die plek liep een donkere ring van steen, als een schaduw die niet bij het licht hoorde.

Aan de rand van de cirkel lag Fenric op zijn rug. Zijn haar zat vol stof, zijn gezicht was wit, zijn ogen groot. Breg zat naast hem, handen nog uitgestrekt alsof hij hem net had laten vallen.

“Ik zei toch dat hij leefde,” zei Breg. Zijn stem klonk laag en schor, maar vast.

Fenric draaide zijn hoofd. “Je weet helemaal niets. Ik heb net drie keer gedacht dat ik doodging en ik stond niet eens in het licht.”

Lira zat op haar knieën iets verderop. De kaart lag voor haar op de grond, opgerold maar trillend, alsof het perkament een eigen ademhaling had. Senti stond met de rug naar hen toe, half gedraaid naar de donkere doorgang die uit de grot leidde. Zijn hand lag op het gevest van zijn zwaard.

En Milen.

Milen stond dicht bij de cirkel, zijn staf stevig in de grond gedrukt. Zijn ogen waren gericht op Taro, maar het was alsof hij door hem heen keek. Alsof hij wilde zien wat er nu achter hem stond.

“Taro,” zei hij. “Ben je hier.”

“Ja,” antwoordde Taro, al klonk het alsof iemand anders het zei. “Ik... denk het.”

Hij wilde een stap zetten, maar zijn benen aarzelden. De cirkel onder zijn voeten voelde niet meer warm, maar ook niet koud. Gewoon aanwezig. Alsof hij elk moment weer wakker kon worden.

“Kom naar buiten,” zei Milen zacht. “Uit de ring.”

Taro zette zijn voet op de barst in de steen. Het voelde alsof hij over een grens stapte die niemand anders kon zien. Hij verwachtte dat er iets zou gebeuren. Een gloed. Een trilling. Een stem. Niets.

Hij was gewoon weer een jongen in een grot. Met stof in zijn haar en een hart dat te hard sloeg.

Fenric werd abrupt overeind geduwd door Breg en strompelde naar hem toe. “Doe dat nooit meer,” zei hij, en gaf Taro een klap tegen zijn schouder die bedoeld was als woede en eindigde als opluchting. “Nooit. Als je ergens in valt, doe je dat samen met mij. Dan sterven we tenminste tegelijk.”

“Hij is niet gestorven,” zei Breg droog. “En jij ook niet.”

“Dat is nu niet relevant,” zei Fenric.

Taro wilde iets zeggen, maar zijn keel voelde droog. Hij keek naar Lira. Zij keek terug met ogen die zowel opgelucht als scherp waren.

“De kaart is veranderd,” zei ze. “Sinds jij weg was.”

“Hoe lang was ik weg,” vroeg Taro.

Iedereen zweeg even. Het was Senti die uiteindelijk antwoordde.

“Lang genoeg,” zei hij. “Lang genoeg om te denken dat je niet meer terug zou komen. En kort genoeg om te weten dat de Steen je niet kwijt wil.”

Taro slikte. “Ik was... beneden.” Hij zocht naar woorden, maar alles wat hij had gezien, gleed hem als water door de vingers. “Dieper dan ooit. Er waren... cirkels. En licht. En iets dat naar me keek zonder ogen.”

“Ardhelon,” zei Milen.

Het was geen vraag.

Taro knikte langzaam. “Hij was er. En niet. Hij is gebonden aan de Wegen. Of de Wegen aan hem. Ik weet het niet.”

Fenric huiverde zichtbaar. “Kunnen we het niet gewoon Mor’Rael noemen en doen alsof het ver weg blijft.”

“Mor’Rael is de schaduw,” zei Milen. “Ardhelon was de Wachter. Hij kan niet zomaar ver weg blijven. Niet meer.”

De grot voelde ineens kleiner. De muren dichter. De lucht zwaarder. Taro merkte dat hij onbewust naar de uitgang keek. Weg van steen. Weg van cirkels. Weg van alles wat ademde zonder longen.

“Waar zijn we,” vroeg hij.

“Onder de rand van Miragorn,” zei Milen. “De Steenweg heeft ons gebracht naar de stad die het dichtst bij de breuk ligt. Als er een plaats is waar de Wegen boven de grond ontwaken, dan is het daar.”

“Een stad,” zei Fenric. “Met bedden. En eten. En geen vallende Wachters.”

“En mensen,” zei Senti. “Vergeet de mensen niet. Mensen die niet weten wat hier onder hen beweegt. Nog niet.”

Lira rolde de kaart voorzichtig open. Het perkament trilde opnieuw. De lijnen erop waren dikker geworden, donkerder, alsof de weg zelf harder was gaan spreken. Tussen de contouren van bergen en rivieren was een nieuwe lijn verschenen. Geen pad. Geen route. Een cirkel. Een symbool. Precies op de plek waar ze nu stonden.

“Je staat op de kaart,” zei Lira langzaam.

Fenric keek naar de grond onder Taro’s voeten en dan naar de kaart. “Dat vind ik een heel slecht idee.”

“Het is geen idee,” zei Milen. “Het is een feit. Sinds de Steen hem nam, is Taro niet alleen een reiziger op de Weg. Hij is een deel van de Weg geworden.”

Taro voelde het bij die woorden. Niet als een plotselinge schok, maar als een bekende druk in zijn hand. Hij keek naar zijn palm. Er was niets te zien. Geen teken. Geen litteken. Maar diep van binnen, achter zijn huid, klopte iets dat niet zijn eigen hartslag was.

“Wat betekent dat,” vroeg hij. “Voor mij. Voor ons.”

“Dat de Wegen zullen reageren op jou,” zei Milen. “En dat Mor’Rael dat ook zal doen.”

Fenric trok een gezicht. “Konden we niet gewoon een normale vijand hebben. Een leger. Een draak. Iets dat je tenminste kunt slaan. Dit kun je niet slaan. Dit voelt je, kijkt je, maakt kaarten van je.”

“Je kunt wel een draak krijgen als je dat liever hebt,” zei Breg.

“Laat maar,” zei Fenric snel.

Milen draaide zich naar de uitgang. “We hebben hier lang genoeg gestaan. De Steen heeft zijn werk gedaan. Nu moeten wij de onze doen.”

“Wat is onze werk dan precies,” vroeg Senti.

“Miragorn bereiken,” zei Milen. “En luisteren hoe de Wegen daar klinken.”

Hij liep naar de donkere opening. De anderen volgden. Taro bleef nog even staan, aan de rand van de cirkel. Hij keek naar de gescheurde steen. Het leek zo gewoon. Als iemand hier binnen zou komen zonder te weten wat er was gebeurd, zouden ze alleen barsten zien. Meer niet.

Hij wist beter.

Hij legde zijn hand heel kort op de rand van de cirkel.

Er was geen licht.

Maar heel diep, heel ver weg, voelde hij iets dat terugdrukte. Een herkenning. Een herinnering. Een stem zonder woorden.

Hij trok zijn hand terug.

“Kom,” zei Milen. “De lucht wacht.”

Ze liepen de tunnel in. Het pad ging licht omhoog. De rotswand was ruw, vol kleine groeven waar water ooit had gelopen. Af en toe waaide er een lichte luchtstroom langs hen, koud maar fris. Een belofte dat er buiten iets anders lag dan steen en schaduw.

Fenric liep zuchtend achter Taro. “Als het boven regent, ga ik terug naar beneden.”

“Je gaat nergens heen zonder de rest,” zei Breg.

“Je zat net nog in aarde,” voegde Lira eraan toe. “Regen is dan geen vijand.”

“Dat zeg jij,” mompelde Fenric. “Jij bent niet degene die altijd nat wordt op de verkeerde momenten.”

Het pad werd steiler. Het licht voor hen werd lichter, grijsig eerst, toen witter. Taro voelde zijn hart sneller slaan. Hij had niet geweten dat hij de lucht zo had gemist. De geur van open ruimte. Van wind. Van dingen die niet tegen je fluisterden elke keer dat je een stap zette.

Senti stak zijn arm even naar achteren om het tempo te breken. “Rustig. Als er boven gevaar wacht, wil ik niet hijgend aankomen.”

“Als er boven gevaar wacht, dan hijgt het ook,” zei Fenric.

“Als er boven gevaar wacht, dan hebben we lucht genoeg om te vechten,” zei Senti.

Ze bereikten de uitgang.

Het eerste wat Taro voelde, was de wind. Koud, scherp, maar vrij. Hij kneep zijn ogen dicht tegen het felle licht en stapte naar buiten. De lucht rook naar nat steen en rook. Niet naar bos. Niet naar gras. Naar stad.

Hij opende zijn ogen.

Voor hen strekte zich een vallei uit, breed en onrustig. Huizen van steen en hout klampten zich vast langs hellingen. Bruggen overspanden diepe kloven. Hoge muren, deels ingestort, vormden halve cirkels rond pleinen waar ooit orde moet hebben geheerst.

Miragorn.

Of wat daarvan over was.

Scheuren liepen door straten als littekens. Hele stukken steen lagen verzakt. Een toren in de verte leunde gevaarlijk, alsof hij niet wist of hij nog wilde staan. Rook steeg op uit verschillende delen van de stad, niet altijd van vuur. Soms alleen van stof dat was opgeworpen door iets wat te zwaar door de grond was gegaan.

Fenric staarde met open mond. “Dit is geen stad. Dit is een fout die iemand niet heeft teruggedraaid.”

“Dit is een plaats waar de Wegen wakker zijn geworden,” zei Milen. “Te snel. Te hard.”

Taro voelde het meteen. De grond onder zijn voeten was niet stil. Niet zoals een weg hoort te zijn. Er liep een trilling doorheen, zoals een hart dat onregelmatig slaat. Iedere straat leek een richting te willen nemen die niet op de kaart stond. Tegelijkertijd leek de hele stad zich vast te

klampen aan één punt in de diepte, een punt dat hij niet kon zien maar wel voelen.

De Wegen hadden hier geen rust.

Lira rolde de kaart verder open. De lijnen van Miragorn stonden erop, maar ze bewogen. Kleine trillingen, verschuivingen, alsof de inkt zelf zijn vorm niet wilde behouden.

“Dit hoort niet te kunnen,” zei ze zacht. “Kaarten horen dingen vast te houden. Niet los te laten.”

“Mor’Rael reikt onder deze stad,” zei Milen. “En als de schaduw eenmaal door steen trekt, gaat niets meer helemaal stil liggen.”

Een groep mensen bewoog zich over een van de hogere paden. Ze droegen bundels, kisten, alles wat ze konden tillen. Aan de rand van een ingestort plein stond een vrouw te schreeuwen tegen een man in een lange mantel. Verderop hing een touwbrug slap, half losgescheurd uit zijn verankering.

“Zien zij het,” vroeg Taro. “Voelen zij de Wegen ook.”

“Nee,” zei Milen. “Zij voelen alleen wat de Wegen met hen doen. Barsten. Verzakkingen. Verlies. Zij zien geen lijnen, alleen gevolgen.”

“Dan zijn wij de enigen die het verklaren kunnen,” zei Senti.

“En misschien de enigen die het erger kunnen maken,” fluisterde Fenric. “Als we verkeerd stappen.”

Taro keek naar de stad. Naar de scheuren. Naar de rook die zonder vuur kwam. Hij voelde een zachte druk in zijn hand. Niet warm, niet pijnlijk. Eerder als een aanwijzing. De Wegen wilden iets. Of iemand. Of hem.

“Wat nu,” vroeg hij.

Milen keek naar Miragorn alsof hij de stad al kende. Alsof hij hier al eens had gestaan voor alles begon te breken.

“Nu,” zei hij, “lopen wij naar beneden. We spreken met hen die denken dat zij hier de leiding hebben. En we luisteren naar de grond, naar wat zij verzwijgt en wat zij probeert uit te schreeuwen.”

“En als ze ons niet geloven,” vroeg Lira.

“Dan laat Taro de Wegen spreken,” zei Milen.

Taro slikte.

Fenric tikte hem zacht tegen zijn arm. “Maak je geen zorgen. Als alles instort, ren ik voorop. Dan heb jij tenminste iemand om je op te richten.”

“Je rent nooit voorop,” zei Breg. “Je struikelt voorop.”

“Dat is ook een vorm van leiding,” zei Fenric.

Taro moest, ondanks alles, lachen. Kort. Breekbaar. Maar echt.

Een windvlaag trok door de vallei en raakte de stad. Er klonk ergens het geluid van vallend steen. Een kreun van hout dat het begeeft. En heel diep daaronder, bijna niet te horen, iets anders.

Een lage trilling.

Alsof de Wegen zelf probeerden adem te halen.

“Miragorn is wakker,” zei Milen. “En zij is bang.”

Taro zette zijn voet op het eerste pad dat naar beneden leidde. De grond pulste zacht onder hem.

“Kom,” zei hij. “Als de Wegen ontwaken, kunnen we niet blijven staan.”

Ze begonnen te lopen.

En ver onder hen, dieper dan Miragorn, waar de steen nog wist hoe hij ooit gevormd was, opende Ardhelon langzaam zijn ogen. Niet om te zien wat er boven hem gebeurde, maar om te voelen welke keuzes de Weg vandaag zou maken.

2. Miragorn, Stad van Gebroken Paden

De weg naar beneden was geen weg meer.

Wat ooit een stevige stenen trap moest zijn, was veranderd in een grillige reeks treden die scheef stonden en soms helemaal waren verdwenen. Breg stapte als eerste. Niet omdat hij de dapperste was, maar omdat hij het minst viel wanneer het pad onder hem begon te bewegen.

Fenric viel het meest.

“Dit doet de stad expres,” mopperde Fenric terwijl hij zichzelf overeind trok na alweer een misstap. “Ze weet dat ik niet van trappen houd. En ik weet dat zij weet dat ik dat weet.”

“De stad denkt helemaal niets,” zei Senti. “Dit zijn gevolgen. Geen bedoelingen.”

“Of ze denkt heel veel,” zei Lira. “Alleen begrijpt niemand haar meer.”

Fenric keek haar verbijsterd aan. “Hoe kun je zoiets zeggen zonder bang te worden.”

“Bang worden helpt niet,” antwoordde Lira. “Bang blijven nog minder.”

Taro luisterde nauwelijks. Bij elke stap voelde hij dezelfde vreemde druk in zijn hand, alsof een zachte stroom door zijn huid trok. Niet pijnlijk. Niet eng. Maar altijd aanwezig. Alsof de stad hem bij zijn vingers vasthield en hem door haar breuken heen leidde.

Milen merkte het. Hij liep naast hem, iets langzamer dan de rest.

“De Wegen zijn hier dichterbij de oppervlakte,” zei hij rustig. “Ze willen gezien worden. Ze willen gehoord worden. Daarom trillen de stenen. Ze duwen zich omhoog.”

“Waarom nu,” vroeg Taro.

“Omdat je er bent,” antwoordde Milen zonder aarzeling.

Taro wist niet of hij dat wilde horen.

Toen ze de eerste huizen bereikten, rook hij het direct: rook, metaal, stof, en iets anders. Een kruidige geur, bijna scherp, die hem tot op het bot deed afkoelen. Fenric trok een grimas.

“Dat ruikt naar problemen,” zei hij.

“Dat ruikt naar mensen,” zei Breg. “Zelfde verschil.”

De huizen van Miragorn waren gebouwd op verschillende terrassen, verbonden door bruggen van steen, touw, en soms alleen goede bedoelingen. Sommige muren stonden scheef alsof ze elk moment konden instorten. Anderen waren verstevigd met planken, touwen, en metalen balken die duidelijk recent waren aangebracht.

Aan een kruisend pad stonden drie mensen te ruziën. Geen gesmoorde fluisteruur. Een volle, harde ruzie die de lucht deed trillen.

“Je kunt niet zomaar vertrekken,” riep de vrouw met het donkerblonde haar. “De Raad heeft het verboden.”

“De Raad kan mij niets verbieden,” brulde de man tegenover haar. “Ze beschermen ons niet. Ze beschermen niemand. Mijn familie is al beneden. Ik ga.”

“Beneden is het erger,” siste de vrouw. “De straten scheuren open.”

“Dan scheur ik met ze mee,” gromde de man.

Een derde figuur stond schuin achter hen. Een magere jongen, nauwelijks ouder dan Taro, met grote ogen die alles tegelijk leken te

zien. Hij fluisterde iets tegen zichzelf, maar het leek geen taal. Meer een soort tellen. Een ritme. Een manier om niet te verdwijnen in de chaos.

De vrouw draaide zich om, zag de groep van zes en verstijfde.

“Jullie,” zei ze. “Waar komen jullie vandaan.”

Niet achterdochtig. Niet vijandig. Gewoon moe.

“Van beneden,” zei Milen. “Uit de ondergangen.”

De man trok bleek weg. “Wie gaat daar vrijwillig heen.”

“Wij,” zei Fenric alsof het de normaalste zaak van de wereld was. “Slecht plan trouwens.”

Milen ignoreerde hem en stapte dichter naar de vrouw. “Wij moeten met jullie Raad spreken. Er is geen tijd te verliezen.”

“De Raad,” zei de vrouw. Ze kneep haar ogen dicht, alsof alleen het woord al pijn deed. “De Raad luistert niet meer. Ze horen alleen zichzelf. En soms horen ze dat niet eens.”

“Wat bedoel je,” vroeg Senti. Zijn hand aan zijn zwaard was niet uit dreiging, maar uit gewoonte.

De vrouw wees naar het hart van de stad, waar rookpluimen opstegen uit een cluster van torens. En daarachter, op het hoogste punt van Miragorn, stond een grote, ronde hal met een gebarsten koepel.

“Ze discussiëren over niets,” zei ze. “Terwijl alles onder hun voeten wegzakt. Terwijl mensen verdwijnen. Terwijl de grond dingen zegt die niemand wil horen.”

Taro fronste. “De grond zegt iets.”

De vrouw keek hem aan. “Jij hoort het ook.”

Het was geen vraag.

Taro slikte. “Ik weet niet wat ik hoor.”

“Dan hoor je precies genoeg,” zei ze.

Ze draaide zich weer naar de man. “En jij. Jij blijft. Of loop tenminste niet alleen.”

De man wilde nog iets zeggen, maar Milen onderbrak hem. “Wat is jouw naam.”

“Tharon,” zei de man kortaf. “Wat maakt dat uit.”

“Alles,” zei Milen. “Iemand die blijft, hoort bij de stad. Iemand die blijft, hoort bij de Weg. Iemand die blijft, kan nog kiezen.”

Tharon keek hem aan alsof hij wilde schreeuwen. Toen zakte zijn schouders. “Ik blijf,” zei hij. “Voor nu.”

De vrouw knikte dankbaar. En toen keek ze weer naar Taro, kort en scherp. “Je moet voorzichtig zijn. Miragorn is wakker. Maar ze weet niet wie haar vrienden zijn.”

Ze gingen verder. Het pad leidde hen door steeds drukker bevolkte straten, vol mensen die te weinig sliepen en te veel dachten. Hier en daar stonden waarschuwingsborden in de grond geprikt, met grove letters:

***PAS OP VOOR SCHEUREN
BETREDEN OP EIGEN RISICO
DE WEG LIEGT!***

Fenric bleef staan bij dat laatste.

“Wat bedoelen ze daarmee.”

“De Wegen laten andere routes zien dan de stad kent,” zei Lira.

“Misschien stuurt Miragorn mensen waar ze niet moeten zijn.”

“Of waar ze moeten zijn,” zei Taro zacht.

“Dat is nog erger,” zei Fenric.

De straten begonnen te hellen. De huizen leunden gevaarlijk naar elkaar toe, alsof ze elkaar overeind probeerden te houden. De grond pulseerde een fractie van een hartslag onder hun voeten.

En toen, op een breed plein dat schuin afliep naar een ingestorte fontein, bleef Milen plotseling staan.

“Voel je dat,” zei hij zonder zich om te draaien.

Taro knikte meteen.

Ja. Iets bewoog onder hen. Geen trilling. Geen aardverschuiving. Meer een ritme. Een langzaam, diep ritme, alsof de stad ademde door longen die niet van steen waren.

Breg keek hen vragend aan. “Wat voelen jullie precies.”

Taro opende zijn mond en wilde uitleggen, maar toen gebeurde het.

De lucht boven het plein werd ineens kouder.
De schaduwen langs de muren trokken zich samen.
Een geluid scheurde door de straten, half gegrom, half fluistering.

“Terug,” riep Senti. “Iedereen terug!”

Maar het was al te laat.

Uit een scheur in de grond, die zich abrupt opende voor de ingestorte fontein, kroop iets omhoog. Een hand. Grijs, lang, misvormd.
Gebarsten alsof hij uit gebroken steen bestond.

Nog een hand volgde.

Yaz'Kar de Splejtkaaik kwam uit de aarde omhoog.
Ogen als twee kolen, diep en leeg.
Een kaaik die te ver open kon gaan.
En een geluid dat geen enkel mens zou kunnen maken.

Fenric slaakte een kreet die ergens tussen bang en beledigd zat.
“Waarom kunnen we nooit eens gewoon binnenkomen.”

Taro voelde de Steenwegen onder zijn voeten trillen. Niet als angst.
Niet als waarschuwing. Als herkenning.

Yaz'Kar richtte zich op. Hij keek niet naar de stad. Niet naar Milen.
Niet naar de mensen.
Alleen naar Taro.

En met een stem die klonk als krakend steen zei hij:

“Gevonden.”

3. de Naam die Niet Hardop Wordt Gezegd

Niemand bewoog.

De mensen op het plein stonden verstijfd, alsof de tijd zelf was blijven hangen tussen twee ademhalingen. Yaz'Kar de Splytkaak stond half uit de grond, zijn lichaam nog omgeven door brokken steen en stof die langzaam van hem af vielen. Zijn kaak hing te laag voor een menselijk wezen. Niet los, maar verkeerd, alsof hij ooit had besloten dat grenzen hem niet meer golden.

Taro voelde hoe zijn hartslag zich aanpaste aan het ritme onder zijn voeten. De Weg. Diep, traag, onverbiddelijk.

“Blijf achter mij,” zei Senti. Zijn zwaard was nu volledig getrokken. Het staal trilde licht, niet van angst, maar van spanning. “Wat dit ook is, het is geen onderhandeling.”

“Hij is geen beest,” zei Milen zacht. “En ook geen demon.”

Fenric fluisterde, net hard genoeg om gehoord te worden: “Dat maakt het niet beter.”

Yaz'Kar zette een stap naar voren. De grond kraakte onder zijn gewicht. Scheuren schoten als aders over het plein. De fontein stortte verder in en verdween met een doffe dreun in de diepte.

“De Weg spreekt,” zei Yaz'Kar. Zijn stem kwam niet alleen uit zijn mond. Ze leek door de stenen heen te resoneren, alsof de stad zelf meedeed. “En hij heeft jou gekozen.”

Taro wilde antwoorden, maar zijn keel zat dicht. Niet van angst, maar van herkenning. Iets in Yaz'Kar voelde fout, maar ook bekend. Alsof hij keek naar een mislukte spiegel.

“Wie ben jij,” vroeg Milen.

Yaz'Kar draaide zijn hoofd langzaam naar hem. Zijn ogen vernauwden zich. "Een dienaar. Een drager. Iemand die de stilte begrijpt."

"Je begrijpt niets," zei Milen. Zijn stem werd harder. "Je gehoorzaamde iets wat je niet mocht aanraken."

Yaz'Kar lachte. Het geluid was als brekend grind. "Jij noemt het aanraken. Wij noemen het luisteren."

De lucht werd kouder. Mensen begonnen achteruit te wijken. Een vrouw struikelde. Een kind begon te huilen. De stad voelde plotseling te klein voor wat hier gebeurde.

"Taro," zei Lira. Haar stem trilde, maar haar ogen bleven scherp. "Hij wil jou laten reageren. Als je dat doet, veranker je hem hier."

"Ik voel dat ook," zei Taro. Zijn hand brandde licht. Niet heftig. Waarschuwend. "Hij is verbonden aan deze plek. Aan de breuk."

"Hij is de breuk," zei Milen.

Yaz'Kar zette nog een stap. Nu stond hij op nauwelijks tien passen afstand. Senti spande zijn spieren.

"Geen stap verder," zei hij.

Yaz'Kar keek naar het zwaard, kort en zonder interesse. "Jij snijdt alleen wat al los is."

Toen bewoog hij sneller dan iemand had verwacht.

Niet stormend. Niet springend. Hij gleed, alsof de grond hem vooruitduwde. Zijn arm schoot omhoog, te lang, te zwaar, te scherp.

Senti ving de klap op zijn zwaard. Het staal gilde. De impact sloeg hem achteruit. Hij bleef staan, maar zijn voeten gleden over de stenen.

“Nu,” riep Milen.

De staf kwam omhoog. Een gouden gloed pulseerde uit de grond en sloeg als een golf over het plein. De stenen onder Yaz’Kar lichtten op. Zijn beweging stokte. Hij gromde, een laag geluid dat door merg en been ging.

Fenric greep Breg bij de arm. “Ik wil weg. Nu. Meteen.”

“Dat kan niet,” zei Breg. “Niet zolang hij hier staat.”

Taro voelde dat het moment kwam. Dat ene punt waarop niets doen ook een keuze werd. Hij stapte naar voren, voordat iemand hem kon tegenhouden.

“Yaz’Kar,” zei hij.

De naam lag zwaar in zijn mond. Alsof hij iets ouds wakker maakte.

Yaz’Kar keek hem aan. Zijn kaak sloot zich iets, alsof hij luisterde. “Je kent mijn naam.”

“Ik hoef hem niet te kennen,” zei Taro. “Ik voel wat je bent.”

De Weg onder hen reageerde. Niet fel. Niet explosief. Maar duidelijk. De scheuren in het plein stopten met groeien. De lucht trilde anders. Minder chaotisch.

Yaz’Kar’s ogen vernauwden zich. Voor het eerst was er twijfel.

“Je hoort het,” zei hij langzaam. “Maar je weigert.”

“Ik luister,” zei Taro. “Maar ik gehoorzaam niet.”

Dat was genoeg.

Yaz'Kar brulde. Geen geluid, maar een drukgolf die iedereen achteruit duwde. Mensen schreeuwden. Hout kraakte. Stenen sprongen los.

Senti werd opnieuw geraakt en viel op één knie. Breg sprong voor Fenric. Lira hield zich vast aan een zuil die elk moment kon bezwijken.

Milen sloeg zijn staf opnieuw op de grond. "Taro. Nu. Leid de Weg weg van hem."

Taro sloot zijn ogen.

Hij dacht niet aan licht. Niet aan kracht. Niet aan winnen.

Hij dacht aan richting.

Aan paden die mensen veilig naar huis brachten.

Aan straten die niet wilden breken.

Aan stilte die rust betekende, niet leegte.

De Weg antwoordde.

De stenen onder Yaz'Kar begonnen te verschuiven. Niet omhoog, maar opzij. De breuk onder hem verbreedde zich. Dieper. Donkerder.

Yaz'Kar keek naar beneden en begreep het te laat.

"Dit is niet het einde," gromde hij. "Mor'Rael ziet je nu."

De grond gaf het laatste beetje mee.

Yaz'Kar werd naar beneden getrokken, niet schreeuwend, niet vechtend. Zijn ogen bleven op Taro gericht tot de duisternis hem opslokte.

Met een doffe klap sloot de aarde zich.

Het plein werd stil.

Alleen stof daalde neer.

Fenric zakte tegen een muur. “Ik leef. Dat is officieel een overwinning.”

Senti stond langzaam op, zijn adem zwaar. “Dit was geen eindgevecht.”

“Nee,” zei Milen. Hij keek naar de plek waar Yaz’Kar was verdwenen. “Dit was een aankondiging.”

Taro voelde zijn hand nog steeds tintelen. Niet van pijn. Van aandacht.

De stad ademde langzaam weer in.

Maar diep onder Miragorn, waar geen licht kwam, verschoof iets groters.

Mor’Rael had geluisterd.

En hij had een naam gehoord die hij niet meer zou vergeten.

4. de Ranke die Luistert

De stad trilde nog na van de breuk.

Niet als een naschok, maar als een niet-afgemaakte zin. De mensen op het plein durfden weer te ademen, maar niemand sprak. Alsof woorden te snel zouden breken wat net met moeite was blijven staan.

Milen stond nog altijd met zijn staf op de grond geplant. Zijn ogen waren naar de diepte gericht, naar de plek waar Yaz'Kar was verdwenen. Zijn gezicht was strak, maar Taro zag de spanning in zijn kaken. Het was niet de vijand die hem angst inboezemde. Het was wat Yaz'Kar had gezegd.

Mor'Rael ziet je nu.

Senti maakte zijn zwaard schoon, al zat er geen bloed op. "Dit gaat niet stoppen," zei hij. "Hij komt terug."

"Hij komt altijd terug," antwoordde Milen. "Hij is niet levend. Hij is niet dood. Hij is wat er gebeurt wanneer stilte te veel wil zijn."

Fenric gaf een duw tegen een losse steen, alsof het de schuldige was. "Ik zeg het eerlijk: ik haat stilte. Stilte leidt tot rare dingen. Rare gaten. Rare beesten. Rare Wachters die vallen. Stilte is de grootste vijand in dit verhaal."

"Je praat altijd," zei Breg. "Jij kent geen stilte."

Fenric trok zijn wenkbrauw op. "Precies. En kijk hoe goed dat voor ons werkt."

Lira rolde de kaart verder open, al trilde haar hand licht. De lijnen van Miragorn bewogen rusteloos, alsof iemand onder het perkament zat en het probeerde om te draaien. "De stad schrijft zichzelf opnieuw," zei ze. "De Wegen willen iets. Iets groots."

Taro keek naar zijn hand. De tinteling was nog niet verdwenen. Het voelde als een draad die van hem naar de grond liep. Een draad die aan hem trok. “Het voelt alsof alles aan mij trekt,” zei hij zacht. “Alsof de stad... kijkt.”

“De stad kijkt altijd,” zei Milen. “Maar ze kijkt nooit lang naar dezelfde ogen. We moeten deze plek verlaten voordat Miragorn besluit dat ze ons wil houden.”

Fenric keek op. “De stad houdt ons. Fantastisch. Ik mis het bos. Het bos beet me tenminste niet.”

“Dat deed het wel,” zei Breg. “Meerdere keren.”

“Tanden zijn eerlijk,” mompelde Fenric. “Maar een stad die ademt? Dat is vals spelen.”

Milen wees naar een smalle doorgang die tussen twee scheefgezakte gebouwen door liep. “We nemen dit pad. Het leidt naar de lagere terrassen. Daar ligt de vergaderhal van de Raad.”

Fenric zuchtte diep. “De Raad. Want elke stad in problemen heeft een Raad. En elke Raad denkt dat praten helpt als de grond uit elkaar valt.”

Senti knikte. “Maar praten met de Raad is nu onze enige route vooruit.”

“Waarom voelt dat als een bedreiging,” vroeg Fenric.

“Omdat jij allergisch bent voor autoriteit,” zei Lira.

“En voor dingen die vallen. En trillen. En schaduwen,” zei Fenric. “Eigenlijk voor alles in deze stad.”

Ze liepen door de smalle doorgang, waar planken tegen de muren gespijkerd waren om instorten tegen te gaan. De stenen onder hen pulseerden zacht. Een ritme dat steeds sneller werd.

Taro zag dat Milen steeds vaker even halt hield, zijn staf tikte tegen de grond, luisterde, en weer doorliep.

“We worden gevolgd,” zei Milen plotseling.

Senti draaide zich onmiddellijk om, zijn hand op het zwaard.

“Niet door schaduw,” zei Milen. “Door geluid.”

Fenric keek om zich heen. “Het geluid volgt ons? In een stad vol vallend steen? Hoe...”

Toen hoorde Taro het.

Een laag gezoem. Ritmisch. Onrustig. Een soort trillen in de lucht, alsof iemand op een gigantische snaar zat te spelen.

“Wat is dat,” vroeg Lira.

Senti spande zijn kaak. “Dat is geen vijand. Dat is een aankomst.”

Breg voelde met zijn hand langs de muur. “De stenen bewegen. Naar één punt.”

Het gezoem werd luider.

Eerst leek het op wind.

Daarna op een kudde kleine dieren.

Daarna op... iets anders.

Toen schoot er iets door de lucht.

Een schaduw.

Geen mens.

Geen dier.

En ineens denderde er een slee de hoek om.

Niet zomaar een slee.

Een slee van hout dat niet dood leek te zijn. Hout dat zich boog, groeide, trilde, alsof het elke seconde een andere vorm wilde aannemen. Aan de slee waren drie gigantische hazen gespannen, hun poten zo groot als schoppen, hun oren in de lucht als vlaggen. Ze renden zonder geluid. Alleen de lucht trilde mee.

Fenric slaakte een gil.

“Wat is dat!”

“Dat,” zei Milen zonder verbaasd te kijken, “is hulp.”

De slee slipte vlak voor hen tot stilstand. De hazen lieten een diepe, tevreden brul horen, alsof ze blij waren eindelijk weer eens op een stad te mogen belanden. De slee zelf wiebelde nog even heen en weer en bleef toen staan.

En toen stapte hij uit.

Een man die eruitzag alsof het bos hem had uitgekozen, niet andersom. Zijn mantel leek van mos en wortels gemaakt, maar ademde zacht alsof hij leefde. Zijn haar was een warboel van grijsgroen, met kleine stukjes bast erin. Zijn ogen lichtten amber op.

Hij keek naar de groep alsof hij ze al kende.

Toen glimlachte hij breed.

“Prachtig,” zei hij. “Ik ben precies op tijd om te laat te zijn.”

Fenric wees naar hem. “Wie... wat... hoe... waarom een slee met hazen!”

“Drie hazen,” verbeterde de man. “Stoppelsnuit, Molmvoet en Vrummel. Molmvoet denkt dat hij een paard is. Vrummel eet alles. En Stoppelsnuit is lichtelijk gevaarlijk voor iedereen die niet duidelijk praat. Dus niet schreeuwen.”

Fenric deed zijn mond dicht.

“Jij bent Brummel Orrim,” zei Milen.

“Brummel Orrim van de Ranken,” zei de man met een lichte buiging.
“Spreker met wortels, luisteraar van stenen, winnaar van de driedubbele slee-race door de Zuiderbossen, tot grote ergernis van de Dwergenvorst die beweerde dat sleeën niet door bomen mogen.”

“Dat was verboden,” zei Milen droog.

“Pas na mijn race,” zei Brummel trots.

Senti kneep zijn ogen samen. “Waarom ben je hier.”

Brummel tikte met één vinger tegen zijn slaap. “Omdat de Wegen schreeuwen. Omdat de stad ademt als een ziek hert. En omdat Ardhelon zich roert in zijn slaap. En als Ardhelon beweegt, beweegt de wereld.”

Hij keek naar Taro.

Heel plotseling werd zijn gezicht ernstig.

“En jij,” zei hij zacht. “Jij bent dat kind van de Weg. Het kind dat luistert maar weigert te volgen.”

Taro voelde de grond onder zich reageren. Een zachte gloed. Een warme druk.

Brummel knikte langzaam. “Ja. Ik voel het. Jij bent de vonk in een huis vol droog gras.”

Fenric slikte. “Is dat... een compliment?”

Brummel glimlachte breed. “Zeker. Maar ook een waarschuwing. Want vonken zoeken altijd brandhout.”

Lira stapte naar voren. “Kun jij de stad helpen. Kun jij de Wegen tot rust brengen.”

Brummel keek omhoog. Naar de scheefgezakte gebouwen. Naar de rook die langzaam uit de torens trok. Naar de scheuren die als aders door de straten liepen.

“Rust,” zei hij. “Rust is voor bomen. Dit is geen tijd van rust.”

Hij wees naar de grond. “De Wegen hebben Taro nodig. Maar Taro heeft mij nodig. Ten minste voor de dingen die hij nog niet weet dat hij kan.”

“En voor de dingen die hij beter niet kan leren,” mompelde Senti.

Brummel knikte instemmend. “Vooral dat tweede. Sommige dingen moet je nooit willen weten. Zoals waarom wortels soms terugpraten.”

Fenric keek hem met open mond aan. “Wacht... wortels... praten terug?”

“Alleen als ze je kennen,” zei Brummel. “En ze kénnen jullie nog niet.”

Plotseling verstijfde hij. Zijn ogen werden donkerder. Hij legde zijn hand op de grond.

De hazen spitsten hun oren.

Breg greep instinctief naar zijn mes.

Milen boog naar hem toe. “Wat is het.”

Brummel sloot zijn ogen en luisterde.

Lang.

Diep.

Alsof hij wachtte op een stem die heel ver weg lag.

Toen sprak hij.

“De wegen bewegen,” fluisterde hij. “En Mor’Rael beweegt mee.”

Hij stond op. Zijn ogen glansden nu fel. “Het is begonnen. En alles wat slaapt, wordt wakker.”

Taro voelde het opnieuw in zijn hand. Zwaar. Onvermijdelijk.

Fenric keek hem aan. “Kunnen we dit winnen.”

Brummel antwoordde niet direct. Hij keek naar de hazen, naar de stad, naar de scheuren.

Toen zei hij, zacht maar duidelijk:

“Winnen is niet het juiste woord. De vraag is niet of jullie het winnen. De vraag is of jullie het kunnen dragen.”

De grond onder hen pulste kort. Fel.
Een nieuwe scheur schoot door de straat.

“De Raad,” zei Milen. “Nu. Voordat Miragorn besluit zichzelf te herschrijven.”

Brummel sprong terug in zijn slee. “Ik neem de hoge weg. Jullie nemen de lage. Ik ontmoet jullie bij de Hal.”

Fenric wees naar de slee. “Hoe... hoe neem jij de hoge weg.”

Brummel tikte Stoppelsnuit op de flank. “Zo.”

De drie hazen zetten zich af en schoten met onmogelijke snelheid omhoog langs de helling, half rennend, half glijdend, half... iets anders. De slee wiebelde, draaide, verdween in de lucht.

Fenric staarde hem na. “Ik ga nooit meer iets absurds zeggen. Niets kan dit overtreffen.”

“Dat zeg je elke keer,” zei Breg.

Fenric knikte. “En elke keer lieg ik.”

Taro keek nog even omhoog, waar Brummel verdwenen was.

Hij voelde de stad ademen.

En ergens daaronder, dieper dan steen, lag een naam die hij liever nooit had gehoord.

Mor’Rael.

De Wegen trilden zacht.

En Taro zette zijn eerste stap naar de Raad van Miragorn.

5. de Proef van de Eerste Poort

De weg naar de Raad van Miragorn bleek geen weg, maar een reeks beproevingen die de stad voor hen neerlegde. Alsof Miragorn, wakker en nerveus, hen wilde testen voordat zij haar hart mochten zien. Het pad slingerde door smalle straten waar muren zo dicht bij elkaar stonden dat ze elkaar bijna raakten, alsof twee reuzen in conflict waren en niemand meer wist wie zou wijken.

Fenric liep tussen die muren door met een gezicht alsof hij elk moment zou gaan huilen.

“Ik voel me bekeken,” fluisterde hij.

“Dat ben je ook,” zei Breg.

“Door wie,” vroeg Fenric. “Door stenen? Stenen kijken niet.”

“Deze wel,” zei Lira.

Fenric maakte een geluid dat tussen een piep en een snik zat.

De straat kwam uit op een groot, rond plein dat duidelijk ooit prachtig moest zijn geweest. In het midden stond een immense boog van steen, zo hoog dat zelfs de hoogste torens van Miragorn er nederig bij leken. De boog leek in eerste instantie intact, maar zodra ze dichterbij kwamen, zagen ze het: diepe scheuren die van boven naar beneden liepen, als aders gevuld met duisternis.

Taro voelde het meteen.

Een trekkracht.

Een richting.

De Weg die hem riep.

“Dit is de Eerste Poort,” zei Milen. Hij keek omhoog alsof hij herinneringen zag die niemand anders kon zien. “Vroeger stond hier de grens tussen de Oude Wegen en de wereld erboven. Alleen Wachters mochten erdoor.”

“En nu,” vroeg Fenric. “Mogen wij erdoor, of versplintert het ding als we te dichtbij komen.”

“Dat is precies wat we gaan ontdekken,” zei Milen.

Brummel was nog niet te zien. De slee had hen ver vooruit genomen, maar Milen vertrouwde erop dat de tovenaars zou opduiken zodra het nodig was.

Taro stapte naar de Poort.
Elke pas deed de lucht zwaarder aanvoelen.
Niet benauwd.
Beladen.

“Het voelt alsof iemand op me wacht,” zei hij.

“Niet iemand,” verbeterde Milen. “Iets. De Weg.”

Taro legde zijn hand op de steen.

Het voelde warm.

Levend.

Alsof de Poort ademhaalde.

Plotseling zakte de grond licht weg. Niet genoeg om hen te laten vallen, maar net genoeg om hun hartslag te laten stijgen. Fenric klom onmiddellijk op Breg's rug.

“Dit is een val!” riep hij.

“Fenric,” mompelde Breg. “Ga... van me af.”

“Als ik val, val jij met mij.”

“Dat is geen troost.”

De Poort lichtte op.

Een zachte, gouden gloed stroomde door de scheuren heen.

Taro voelde de Weg door zijn hand trekken.

Niet pijnlijk.

Niet vijandig.

Eerder als een vraag.

“Taro,” zei Milen. “Dit is jouw proef. Alleen jij mag antwoorden.”

“Wat moet ik doen,” vroeg Taro.

“Niet wat je denkt,” zei een stem achter hen.

Ze draaiden zich om.

Brummel stapte uit een zijstraat, zijn slee achter hem alsof hij die door een onmogelijk smalle doorgang had geperst.

“Jij moet luisteren,” zei Brummel. “Niet naar de Poort. Niet naar de stad. Naar jezelf. En daarna naar wat zich onder jou roert.”

Taro slikte.

Hij zette zijn andere hand op de Poort.

De gloed werd feller.

Toen hoorde hij het.

Niet de stad.

Niet Mor'Rael.

De Weg.

Zacht.
Onderbroken.
Bang.
Alsof een kind tegen een dichte deur tikte.

Taro sloot zijn ogen.
Hij liet zijn gedachten zakken.
Hij luisterde.

Hij voelde paden.
Kruispunten.
Gebroken lijnen.
Plaatsen waar keuzes waren gemaakt die de wereld nog steeds trilden.

En één lijn die helder was.
Recht.
Ongedwongen.

Die lijn leidde naar de Poort.

“Taro,” zei Lira zacht. “Wat zie je.”

“Niet zien,” fluisterde hij. “Voelen.”

Hij opende zijn ogen.

De Poort stond nu volledig in gloed.

Fenric trok Breg naar achteren. “Dit voelt als iets dat explodeert.”

“Het is geen explosie,” zei Brummel. “Het is een keuze.”

“Dat is het probleem,” zei Fenric. “Ik ben niet goed in keuzes.”

De gloed pulste één keer.

Toen sprak de Poort.

Niet met woorden.
Met richting.

Er verscheen een smalle strook licht onder de boog.
Een pad dat niemand anders zag.
Alleen Taro.

“Taro,” fluisterde Brummel. “De Weg toont zich aan jou. Maar je kunt hem alleen betreden als je het niet uit angst doet.”

Taro stapte naar voren.
Zijn voeten vonden het licht, alsof het stevig was als steen.

De anderen bleven staan.

Het licht werd breder.
De Poort zuchtte.
Wortels onder de grond trilden.

“Hij accepteert hem,” zei Milen.

Toen gebeurde het.

De Poort begon te buigen.

Eerst langzaam.
Toen sneller.
Alsof een onzichtbare hand hem wilde sluiten.

“Taro,” riep Senti. “Kom terug!”

Maar Taro voelde het.
Het was niet gevaar.
Het was overgang.

Hij zette één voet verder.
Het licht onder hem werd fel wit.

De lucht werd ijl.
Alles leek te beven, maar niet uit dreiging. Uit wachten.

De Poort opende zich opnieuw, in één vloeiende beweging.

De gloed verdween.

Het licht doofde.

En Taro stond nu aan de andere kant.

Zijn vrienden keken naar hem alsof hij door mist was gelopen en in een andere wereld was verschenen.

Brummel klapte één keer in zijn handen.
“Goed zo! De Poort heeft je geaccepteerd. Dat betekent dat je niet alleen de Weg hoort, maar dat de Weg jou hoort.”

Fenric keek verward. “Wat betekent dat voor ons.”

Brummel glimlachte.

“Dat jullie hem beter niet laten vallen.”

Ze vervolgden hun weg naar de Raad.
De Poort achter hen bleef zacht na-gloeien.
Voordat ze uit het zicht was, hoorde Taro iets.
Heel diep.
Heel zacht.

Een fluistering.

Een naam.

Niet de zijne.

Ardhelon.

Hij huiverde.

Want de Weg had niet alleen hem gekozen.

Hij had ook onthouden wie ooit door deze Poort was gegaan.

En wie daar niet meer door terugkwam.

6. de Dorpen die Niet Bestaan

De Poort lag achter hen als een adem die eindelijk werd losgelaten. De weg naar beneden slingerde langs terrassen waar de lucht dun werd van spanning. Miragorn was niet groot, maar ze voelde als een stad die zichzelf probeerde te herinneren hoe ze ooit moest staan. Elke stap die Taro zette leek door de steengroeven te echoën, alsof de stad hem volgde, niet andersom.

“Dit is verkeerd,” zei Fenric terwijl hij zijn blik over de verlaten straat liet glijden. “Te stil. Te... leeg.”

“Er is hier niets leeg,” zei Brummel. “Alleen onzichtbaar. En onzichtbare dingen zijn meestal boos omdat niemand ze ziet.”

Fenric kneep zijn ogen dicht. “Kunnen we alsjeblieft een keer ergens komen waar dingen niet boos zijn.”

“Dat zou betekenen dat we een ander boek binnenwandelen,” zei Lira.

Aan het einde van de straat stond een houten hek. Niet oud. Niet nieuw. Gewoon... vreemd. Het stond scheef, alsof het halverwege van richting was veranderd. Een bord bungelde aan één spijker.

Vreemdron – Dorp van de Eerste Ring

Fenric las het hardop. “Vreemdron. Dorp van de Eerste Ring. Wat is dit voor naam.”

“Een waarschuwing,” zei Milen. “De Eerste Ring is een oude Wegcirkel. Een plek waar paden samenkomen en... soms vastlopen.”

“Dorpen kunnen niet vastlopen,” zei Fenric.

“Alles kan vastlopen,” zei Brummel. “Zelfs tijd. Vooral tijd.”

Taro legde zijn hand op het bord. Het hout trilde zacht. Een herinnering. Een herhaling.

“Het leeft,” zei hij.

“Het herhaalt,” verbeterde Milen. “Dorp van de Eerste Ring. Als de bewoners door een Wegcirkel zijn geraakt, moet het dorp... blijven bestaan. Op dezelfde manier. Steeds opnieuw.”

“Een lus,” zei Lira. “Een tijd lus.”

Fenric gilde. “We gaan niet in een lus. Absoluut niet. Ik blijf niet eeuwig steken in een dorp waar iedereen elke dag ontbijt met dezelfde pap.”

“Misschien hebben ze geen pap,” zei Breg. “Misschien eten ze iets anders.”

“Dat maakt het erger,” zei Fenric.

Ze stapten door het hek.

Vreemdron lag voor hen als een schilderij dat iemand had vergeten af te maken.

De huizen leken opnieuw geschilderd te zijn maar nooit afgemaakt. Daken zaten vol gaten die niet instortten. De deuren stonden open, maar geen enkel geluid kwam eruit.

En toch...

Taro hoorde iets.

Voetstappen.

Kinderen die lachten.

Pannen die op het vuur tikten.

Water dat in een emmer werd gegoten.

Maar er was niemand.

“Waarom zien we niets,” vroeg Senti.

“Omdat het er is,” zei Brummel. “Maar niet nu.”

Fenric draaide een rondje. “We lopen in een dorp dat er wel is maar niet is. Dat vind ik een verschrikkelijk concept.”

“Je vindt alles verschrikkelijk,” zei Lira.

“En ik heb gelijk,” zei Fenric.

Taro liep naar een van de huizen. De deur hing open. Binnen was een tafel gedekt voor zes mensen. Borden. Lepels. Bekers. Alles glansde alsof het net geïet was. Maar geen enkel teken van leven. Er lag zelfs een gebreide sjaal over een stoel, alsof iemand net was opgestaan.

Hij raakte de sjaal aan.

Het beeld om hem heen knipperde.

Plotseling was er geluid.

Gelach.

Stemmen.

Een vrouw die riep dat het eten klaar was.

Fenric sprong een meter achteruit. “Ik hoorde iets. Taro, wat deed je.”

Taro trok zijn hand terug. De geluiden stierven onmiddellijk weg. De kamer werd opnieuw leeg.

“Het dorp zit vast,” zei Taro. “Het speelt iets af. Steeds opnieuw.”

“De mensen die hier leefden,” zei Milen, “zitten gevangen in een Wegfragment. Niet dood. Niet levend. Alleen... vast in de herinnering van de Weg.”

Lira legde haar hand op de tafel. “Waar zijn ze nu.”

Brummel tilde een gebroken beker op. “Overal,” zei hij. “En nergens. Hun laatste dag is opgesloten in steen. Maar wij moeten ervoor zorgen dat deze lus stopt. Anders blijft Vreemdron bestaan terwijl er niemand meer leeft om erin te wonen.”

Fenric stak zijn hand op. “En hoe doen we dat precies.”

Brummel glimlachte. “Eenvoudig. Iemand met de Weg in zijn hand moet het ritme doorbreken.”

Fenric wees onmiddellijk naar Taro. “Dat is hij. Taro. Goed. Opgelost. Hij doet het. Ik heb mijn bijdrage geleverd.”

“Taro moet het doen,” zei Milen. “Maar hij moet weten wát hij verbreekt. Dit soort lussen bestaan omdat iemand een keuze heeft gemaakt die nooit is afgemaakt.”

“Een keuze,” zei Taro. “Welke keuze.”

Milen keek naar de huizen. “Dat gaan we ontdekken.”

Ze gingen dieper het dorp in.

Elke stap liet nieuwe fragmenten horen: flarden stemmen, een deur die open ging, een hond die blafte, iemand die weende.

Fenric kneep zijn ogen dicht. “Ik word gek van geluiden die niet bestaan.”

“Geluiden bestaan altijd,” zei Brummel. “Maar je hersenen willen ze niet vasthouden.”

Ze kwamen bij het dorpsplein.

En daar zagen ze het.

In het midden stond een stenen zuil, gebroken, maar nog steeds rechtop.

Op de zuil lag een handdruk. Geen gegraveerd teken. Een echte handdruk. Een afdruk van steen die ooit warm was geweest.

Taro voelde het meteen.

Dit was de bron.

Brummel stapte naar voren. “Een keuze,” zei hij. “Twee handen grepen elkaar. Eén liet los. Eén bleef. De Weg wilde een richting kiezen, maar de mensen niet.”

Taro legde zijn hand op de steen.

De wereld werd anders.

Hij stond nu op het plein.

Maar het was niet leeg.

Mensen liepen rond.

Een vrouw hilde.

Een man riep dat ze moesten vertrekken.

Een jongen wilde blijven.

Een oude man sloeg met zijn staf op de grond.

“De Wegen breken,” zei de oude man. “We moeten kiezen.”

“Welke kant,” vroeg iemand.

“Vertrekken,” zei de man.

“Blijven,” zei de vrouw.

De oude man keek op. Recht in Taro's ogen.
Hoewel hij wist dat dit onmogelijk was.

“De Weg kiest niet voor ons,” zei de oude man. “Wij kiezen. Of we blijven gevangen.”

Toen werd alles zwart.

Taro opende zijn ogen.
Hij stond weer op het plein.
Zijn vrienden keken gespannen naar hem.

“En,” vroeg Fenric. “Heb je het dorp vervloekt, bevrijd, of erger gemaakt.”

Taro legde opnieuw zijn hand op de steen.
Hij zag de keuze opnieuw.
De twijfel.
De angst.
De stilte.

“Ze moesten kiezen,” fluisterde hij. “Maar niemand durfde.”

“Dan moet jij kiezen,” zei Milen.

Taro sloot zijn ogen.

Hij dacht aan vertrekken.
Aan blijven.
Aan wat de Weg ervan vond.
Aan wat de mensen wilden.
Aan wat de Ronding nodig had.

Toen fluisterde hij:

“Los.”

Zijn hand tilde zich op.

De steen brak.

Heel langzaam.

Heel zacht.

De lucht werd helder.

De geluiden verdwenen.

De huizen werden... rustiger.

Vreemdron ademde uit.

De lus was verbroken.

Fenric keek om zich heen. “En we zijn niet in brand gevlogen. Dat is een goed teken.”

Brummel knikte. “Je hebt het goed gedaan, jongen. Maar dit was nog maar een fluistering. De Weg zal harder spreken. En Mor’Rael luistert nu mee.”

Taro voelde opnieuw dat bekende gewicht in zijn hand.

“Wat nu,” vroeg hij.

“Nu,” zei Milen, “gaan we naar de Raad. Want als Vreemdron vastzat, wat doet Miragorn dan.”

Brummel sprong weer in zijn slee. “En ik neem de korte route.”

Fenric keek omhoog. “Als hij door een muur rijdt, huil ik.”

“Als hij door een muur rijdt,” zei Breg, “wijk die muur uit.”

Ze verlieten Vreemdron.

Het dorp werd stil.

Vrij.
Eindelijk vrij.

Maar toen ze de poort uitliepen, hoorde Taro iets.

Heel ver weg.

Een naam.

Ardhelon.

En er klonk nog iets achteraan.

Zacht.

Schurend.

Mor'Rael.

7. de Raad van Drievoudig Steen

De Hal van de Raad lag als een wond in het hart van Miragorn.

Ze stond op het hoogste terras, waar de stad ooit haar kracht had geconcentreerd. Nu leek het gebouw eerder iets dat zich had vastgeklampt aan de rots, dan iets dat erop was gebouwd. Drie massieve pilaren droegen de koepel, elk van een ander soort steen. Lichtgrijs, donker basalt en een bijna zwarte aderige rots die het licht leek te slikken. De Drievoudige Steen. Oud. Symbolisch. En gevaarlijk uit balans.

“Als dit instort, sterft de stad,” mompelde Fenric.

“Als dit instort, is de stad al gestorven,” zei Brummel, terwijl hij van zijn slee sprong en de hazen met een klopje wegstuurde. Ze verdwenen zonder geluid tussen de stegen. “De Hal volgt de stad. Niet andersom.”

Voor de ingang stonden wachters. Hun harnessen waren ouder dan hun gezichten, hun blikken moe. Ze keken niet verrast toen de groep naderde. Alleen... waakzaam.

“De Raad is in zitting,” zei de eerste wachter. “Niemand komt binnen.”

Milen stapte naar voren. “De Wegen zijn wakker. Jullie stad breekt. Als de Raad wil blijven spreken over regels, zullen de stenen antwoorden.”

De wachter aarzelde. Hij keek naar Taro. Heel even. Dat was genoeg.

“Ga,” zei hij, en deed een stap opzij.

De Hal ademde hen tegemoet.

Binnen was het koel, maar niet rustig. De lucht trilde van stemmen die elkaar overlaptten. De ronde zaal was gevuld met banken in drie halve cirkels, gericht op een verhoogd midden waar de Raad zat. Twaalf

leden. Vier bij elke Steen. Hun mantels droegen de kleuren van hun districten, maar geen enkel teken van eenheid.

“Dit is waanzin,” riep een man met een scherpe stem. “We kunnen de stad niet ontruimen. De poorten houden het niet.”

“Dan sluiten we ze,” riep een ander. “Beter verlies aan de rand dan chaos in het hart.”

“De grond zelf beweegt,” zei een vrouw. “Wat willen jullie sluiten.”

De stemmen vielen stil toen de groep zichtbaar werd.

“Wie zijn zij,” vroeg een raadslid. “En waarom laten de wachters hen binnen.”

“Omdat de Weg hen bracht,” zei Brummel opgewekt. “En geloof me, dat is zelden een toeval.”

Gemompel steeg op. Wantrouwen. Angst.

Milen zette zijn staf neer. Het geluid weerklonk hard in de Hal. De Drievoudige Steen trilde.

“Miragorn staat op een breuk,” zei hij. “Niet door vijanden aan de poorten, maar door keuzes die zijn uitgesteld. De Wegen onder jullie voeten zijn wakker. En zij luisteren niet naar stemmen die elkaar overschreeuwen.”

“Onzin,” zei een raadslid met grijze baard. “De Wegen zijn oud bijgeloof. Wat wij nodig hebben is orde.”

“Orde zonder luisteren is geweld,” zei Lira.

“En geweld zonder richting,” voegde Senti toe, “is zelfmoord.”

Een zwaar gebouwde man stond op aan de rand van de zaal. Zijn schouders waren breed, zijn handen eeltig. Een krijger, geen politicus.

“Ik ben Grombur Zwaremouw,” zei hij. “En ik heb de muren zien barsten terwijl jullie praatten. Ik heb mensen uit puin gehaald terwijl jullie stemden. Als deze jongen,” hij knikte naar Taro, “iets voelt wat wij niet voelen, dan wil ik het horen.”

Een paar raadsleden keken weg. Anderen fronsten.

Taro voelde de druk toenemen. De Drievoudige Steen reageerde. Niet heftig. Waarschuwend.

“Ik wil niets leiden,” zei hij. Zijn stem klonk vreemd luid in de Hal. “Ik wil alleen voorkomen dat Miragorn zichzelf verliest. De Wegen onder jullie stad zijn in conflict. Niet omdat ze kwaad zijn, maar omdat ze geen richting krijgen.”

“En jij geeft die richting,” sneerde een raadslid.

“Nee,” zei Taro. “Jullie doen dat. Of jullie laten het na.”

De zwarte Steen pulseerde kort.

Brummel grijnsde. “O, dat is nieuw. Meestal begint het hier te breken.”

Een lage dreun trok door de vloer. Stof dwarrelde van de koepel.

“Dit is geen dreigement,” zei Milen rustig. “Dit is een waarschuwing.”

De Hal werd stil.

Grombur zette een stap naar voren. “Wat moeten we doen.”

“Luisteren,” zei Taro. “En kiezen. Nu. Niet morgen. Niet na nog een stemming.”

“Waarvoor kiezen we,” vroeg de vrouw die eerder had gesproken.

“Voor beweging,” zei Brummel. “Of voor vastlopen. En vastlopen breekt altijd.”

De Drievoudige Steen trilde opnieuw. Dit keer sterker. Een barst liep over de rand van de zwarte pilaar.

Fenric slikte. “Ik stel voor beweging.”

Niemand lachte.

De Raad keek elkaar aan. Angst, twijfel, verantwoordelijkheid. De stad hield haar adem in.

En diep onder de Hal, waar de Steenwegen samenkwamen, schoof iets ouds dichter naar het oppervlak.

Mor’Rael wachtte niet meer.

8. de Nacht van Twee Manen

De nacht viel over Miragorn als een sluier van oud glas.

Niet donker.

Niet licht.

Een schemering die wrong, alsof de hemel niet wist welke kleur ze moest dragen.

Fenric staarde naar de lucht, ogen groot. “Waarom... waarom zijn er twee manen?”

“Er zijn geen twee manen,” zei Breg zacht.

Fenric kneep zijn ogen extra samen. “Maar ik zie ze. Echt waar. Kijk dan—”

“Ik zie ze ook,” fluisterde Lira. “Daarom is het nog erger.”

Twee manen.

Eén wit en bekend.

De andere dof rood, niet helder maar pulserend als een wond die nooit sloot.

Brummel streek met zijn vingers door zijn baard. “Twee manen verschijnen alleen als de Weg kruist met iets dat geen tijd kent. Dit is een slecht voorteken, kinderen. Een heel slecht voorteken.”

Vanaf het balkon van de Raadshal keek Miragorn naar zichzelf terug in de spiegels van rood en wit licht. De stad voelde niet levend. Ze voelde wankelend, als een dier dat merkte dat een roos veenmoeras onder haar poten bewoog.

“Het begint,” zei Milen.

Taro voelde het in zijn botten.

Niet kou.

Niet angst.
Beweging.
Iets dat geen lichaam had, maar wel richting.

“Waar begint wat,” vroeg Fenric, die nu voorzichtig achter Breg ging staan.

Milen tilde zijn staf op.
Het kristal aan de top werd dof.
Dover dan ooit.

“De Wegen trekken,” zei hij. “En Miragorn staat precies in het midden.”

I – De Scheur in de Stad

Een doffe dreun ging door de stad.
Geen explosie.
Geen instorting.
Gewoon... een verschuiving.

Huizen schudden.
Water klotste uit fonteinen.
De lucht zelf leek opzij te worden gedrukt.

Vanuit het midden van de stad steeg een zachte gloed op, alsof er een lichtbron onder de straten zat.

Grombur Zwaremouw kwam naar hen toe gerend, bedekt met stof en zweet. “De pleinen breken,” riep hij buiten adem. “Er vormen zich ringen in de grond. De Steenwegen komen omhoog.”

“Waarom nu,” vroeg Lira.

“Ze reageren,” zei Milen. “Op hem.”
Hij knikte naar Taro.

Taro voelde een duizeling. “Ik doe niets.”

“Dat is het probleem,” zei Milen.

Ze renden naar het grote plein.

Daar zagen ze het.

Drie cirkels van steen die langzaam uit de grond werden gedrukt, alsof de stad zelf een wiel wilde maken.

De stenen bewogen.

Wreven tegen elkaar.

Kreunden onder hun eigen gewicht.

Fenric keek met open mond. “Ik heb veel dingen gezien vandaag, maar een stad die zichzelf oprolt... dat is nieuw.”

“Deze ringen,” zei Lira, terwijl ze nader keek, “zijn dezelfde symbolen die ik op de kaart zag... maar toen bewogen ze nauwelijks.”

“Nu bewegen ze sneller dan wij,” zei Breg.

Brummel liet zich op één knie vallen en legde zijn oor tegen de grond. Zijn gezicht werd bleek.

“Dit is geen Weg,” fluisterde hij. “Dit is een vraag.”

Taro voelde zijn hand warm worden. Niet schroeiend, maar trekkend, alsof er iets van hem verwacht werd.

Wat verwacht jij, dacht Taro.

En toen klonk het antwoord.

Kies.

Het ene woord bleef als een brandmerk in zijn gedachten hangen.

“Kies wat,” fluisterde hij.

De ringen reageerden.

De eerste draaide naar links.

De tweede naar rechts.

De derde bleef stil.

Een structuur, maar geen patroon.

Een puzzel.

Een richting.

“Ze vragen jou om de stad te sturen,” zei Milen. “Welke van de drie Wegen Miragorn gaat volgen.”

“Maar ik ken de Wegen niet,” riep Taro.

“Zoals de mensen uit Vreemdron hun keuze niet kenden,” zei Lira.

“En toch moesten ze.”

De grond trilde harder.

De lucht splitste open.

Een rode barst, van maanlicht of van iets donkers dat door de hemel kroop.

Fenric wees omhoog. “O nee. Nee. Nee. Dat lijkt op—”

“Een arcbreuk,” zei Milen. “Een scheur tussen twee lagen van de wereld.”

“Is dat... slecht?” vroeg Fenric.

“Het is fataal,” zei Brummel zonder enige nuance.

II – De Terugkeer van de Vier

Een geluid galmde door de stad.

Het geluid van hoeven.

Snel.

Krachtig.

Doodstil en toch oorverdovend.

Fenric verstarde. “Nee. Nee. Nee. Ze waren achtergebleven. Ze horen hier niet te zijn.”

De Mor’Rael kwamen het plein op.

Niet sluipend.

Niet wachtend.

Maar in volle galop.

Vier ruiters.

Vier paarden zonder ogen.

Vier mantels die niet bewogen door de wind.

Ze maakten een halve cirkel rond de opkomende Steenringen.

En toen bogen ze.

“Opnieuw,” fluisterde Lira. “Ze knielen... voor hem.”

Milen stapte vertraagd naar voren. “Ze wachten op jouw beslissing. Welke Weg gekozen wordt, bepaalt hun pad ook.”

Taro voelde de wereld draaien.

Te groot.

Te zwaar.

“Wat als ik verkeerd kies,” fluisterde hij.

Milen legde een hand op zijn schouder.

Warm.

Levend.
Niet de kou van de Wegen.

“Dan beweegt de Weg alsnog,” zei de magiër. “Niets staat ooit stil.
Zelfs fouten niet.”

III – De Dubbele Maan Breekt

De rode maan pulseerde.

Eén keer.
Twee keer.

Toen barstte de lucht open.

Een scheur verscheen boven Miragorn, alsof de hemel zelf door een
mes werd geopend. Uit de scheur stroomde een schaduw die geen
vorm had maar wel een richting.

Het was geen Mor'Rael.
Geen Wachter.
Geen mens.

Het was een echo.

De echo van Mor'Rael zelf.
Van het wezen.
Niet de ruiters.
Maar het Oerbegin.

Fenric viel achterover. “Dat... dat ding... dat ding kijkt naar ons. Naar
mij. Nee. Naar Taro. Natuurlijk naar Taro.”

“Taro,” fluisterde Lira. “Dit is jouw moment.”

“Wat moet ik doen?”

De ringen draaiden sneller.

KIES.

Het woord kwam niet uit de lucht.
Niet uit de stenen.
Niet uit Ardhelon.

Het kwam overal vandaan.

IV – De Keus

De eerste ring draaide naar links.
Hij rook naar oud licht.
Naar herinnering.
Naar iets wat ooit veilig was.

De tweede ring draaide naar rechts.
Hij rook naar storm.
Naar gevaar.
Naar strijd.

De derde ring wachtte.
Stil.
Leeg.
Onvoorspelbaar.

“De derde,” fluisterde Taro.

Fenric sprong overeind. “Nee! Nee! Waarom altijd de enge optie!”

“De derde is niet eng,” zei Taro rustig. “Hij is eerlijk. Hij heeft geen bedoeling. Hij wacht niet. Hij dwingt niet. Hij is leeg.”

“Leeg is juist eng!” riep Fenric.

Maar Taro knielde bij de derde ring.

Hij legde zijn hand op de steen.

Het licht sloeg uit.

Een kolom goud en zwart en wit steeg op, spiraalde om hem heen en brak door de lucht, precies waar de scheur hing.

De echo van Mor'Rael schreeuwde zonder geluid.

De rode maan doofde.

De stad beefde.

De Mor'Rael bogen dieper.

Nog dieper.

Tot hun paarden bijna de grond raakten.

En Taro voelde iets in hem verschuiven.

Geen macht.

Geen kracht.

Een richting.

Hij had gekozen.

En de Weg had geluisterd.

V – De Stille Na De Schok

Toen het licht doofde, stond Taro aan de rand van het plein.

Zijn hand trilde.

Zijn ogen waren anders.

Niet licht.

Niet donker.

Maar dieper.

“Wat heb ik gedaan,” vroeg hij.

Milen keek naar de lucht.
De scheur was gesloten.

“Je hebt de stad verankerd,” zei de magiër. “Aan een pad dat nog niemand begrijpt.”

Brummel knikte. “En wat niemand begrijpt, is meestal waar de waarheid verstopt zit.”

Fenric liet zich tegen Breg aan zakken. “Ik wil naar huis. Ik wil eten. Ik wil een bed dat niet op mij terugpraat.”

“Geen tijd,” zei Senti, terwijl hij naar de horizon wees.

In de verte bewogen schaduwen.

Dicht.
Zwaar.
Onmiskkenbaar.

“Het leger van Mor’Rael komt,” zei Senti.

“Niet alleen de ruiters,” zei Milen. “Maar de wezens die onder de wereld bewogen toen de Wachters vielen.”

Lira keek naar Taro.

“Taro... jouw keuze heeft de Weg gewekt. Maar het heeft ook alles gewekt wat in de Weg sliep.”

Taro slikte. “Wat nu?” Milen draaide zich om, zijn ogen streng en helder.

“Nu,” zei hij,
“begint de Oorlog van de Wegen.”

9. de Echo's van de Oerwachter

De lucht boven Miragorn bleef na-gloeien, alsof de scheur in de hemel nog niet wist dat hij gesloten was.

Een diepe, pulserende stilte hing over het plein.

Geen gewone stilte.

Een geladen stilte.

De stilte van iets dat ademt terwijl het wacht.

Taro voelde de druk in zijn hand nog nagloeien.

De derde ring onder hem was nu stil,
maar niet dóód.

Meer alsof hij luisterde...
of telde.

“Het begint,” zei Milen zacht.

Fenric keek hem verontwaardigd aan. “Hoezo, het begint? Ik dacht dat het al bezig was! Er waren twee manen, een scheur in de hemel, ruiters die knielden, en ik heb bijna in mijn broek geplast. Wat moet er nog meer beginnen?”

“Fenric,” zei Breg, “blijf ademen.”

“Ik adem te veel!” riep Fenric.

Maar niemand lachte.

Want toen kwam het geluid.

I – De Donder die Geen Donder Was

Een diep, rollend gerommel trok door de straten.

Niet van boven.

Van onder.

De grond reageerde op iets massiefs dat in beweging kwam.
Iets dat te groot was om te verbergen,
te oud om te benoemen,
en te wakker om te negeren.

Brummel kneep zijn ogen samen. “O nee. Dat... dat is geen leger.”

“Wat dan,” vroeg Lira.

“Dat is een Echo,” zei Brummel.

Milen’s gezicht verstarde. “Een Echo van de Oerwachter.”

Fenric keek hen allebei aan. “Wacht. Oerwachter? Echo? Waarom klinkt dit als het soort wezen waar we géén hoofdstuk voor willen hebben?”

“Een Oerwachter is geen wezen,” zei Milen. “Het is een oeroude kracht die ooit de balans bewaarde tussen de Wegen.”

“En de Echo’s,” zei Brummel, “zijn wat er achterbleef nadat de Wachters vielen.”

Fenric sloeg zijn handen in de lucht. “Maar dat betekent dat—”

Hij kreeg geen kans om zijn zin af te maken.

De straat achter hem barstte open.

Stenen werden omhoog geduwd als pijlen.

Stof steeg op.

Een donderende kreet schalde, niet van een keel maar van een afgrond.

Uit de grond rees een gestalte van pure steen.

Twaalf meter hoog.

Armen als zuilen.

Ogen die niet brandden, maar toch licht gaven.

Een Echo van de Oerwachter.

Een levend stuk aarde dat ooit de wereld beschermde
en nu niet wist wat vijand of vriend was.

II – Het Eerste Botsen

“Weg!” riep Senti. “Tedereen weg!”

De Echo sloeg met zijn arm.

Het plein schokte.

Een gebouw kraakte en stortte half in, maar niemand draaide zich om.
Niemand had tijd.

Taro voelde een druk in zijn borst, alsof het wezen hem herkende.

Niet als vijand.

Niet als bondgenoot.

Maar als sleutel.

De Echo draaide zijn hoofd naar hem.

De grond onder Taro pulseerde.

“Waarom kijkt hij naar jou?” vroeg Fenric trillend.

“Omdat ik de Weg koos,” zei Taro ademloos.

Brummel greep Taro’s schouder. “Luister. Een Echo reageert op richting. Niet op woorden. Niet op macht. Richting. Jij hebt een pad geopend dat hij wil volgen.”

“Maar ik weet niet waarheen!” riep Taro.

“Dat maakt het gevaarlijk,” zei Milen ernstig. “Een Oerwachter zonder richting maakt alles met de grond gelijk.”

De Echo hief zijn vuist op.

Het was alsof een rotswand omhoogkwam.

Hij zou slaan.

Taro voelde zijn hart bonzen.

Zijn hand brandde.

De ringen in de grond begonnen zacht mee te draaien.

Hij moest iets doen.

Maar wat?

Toen klonk er een stem.

“Laat mij met hem spreken,” zei iemand achter hen.

Grombur Zwaremouw.

Hij stapte naar voren.

Geen angst.

Geen twijfel.

“Je kunt dit niet,” zei Milen strak. “Hij hoort alleen de Weg.”

“En ik ben hier geboren op steen,” zei Grombur. “Ik ken deze grond beter dan jullie. Laat mij.”

Taro voelde het.

De Weg erkende Grombur.

Niet als drager.

Maar als iemand die de stad droeg.

“Ga,” fluisterde Taro.

Grombur knikte, zette zijn voeten wijd en legde zijn hand op de grond.

De Echo stopte.

Taro voelde spanning door de aarde trekken.
Twee ritmes.
Twee krachten.
Twee Wills.

De Echo boog zijn hoofd...

...en brulde.

Niet vijandig.
Niet vriendelijk.
Gewoon... oeroud.

De vuist omlaag.

Grombur kon het niet houden.

De klap kwam.

Brummel trok Taro weg.
Milen wierp een schild op.
Lira greep Fenric en Breg bij hun armen.

De grond explodeerde.
Stenen braken.
Stof vulde de lucht.

Grombur vloog achteruit en smakte tegen een muur.
Hij bleef liggen.
Bewusteloos of erger.

“Grombur!” riep Lira.

“Hij leeft,” zei Senti, al klonk het alsof hij het vooral wilde geloven.

De Echo draaide zich terug naar Taro.
Nu met meer nadruk.
Meer gerichte intentie.

“Taro,” zei Milen, “je moet hem leiden. Nu.”

“Hoe?” vroeg Taro.

Brummel wees naar de derde ring.
“Door dezelfde weg die jij koos. Richting zonder verwachting.”

Taro voelde paniek door zich heen trekken.

“Wat als ik het fout doe.”

“Dan sterft Miragorn,” zei Milen. “Maar als je niets doet, sterft ze ook.”

Fenric keek hem aan, voor een keer zonder een grap.
“Doe iets.”

III – De Weg Spreekt

Taro knielde bij de derde ring.
Hij legde zijn hand erop.

De echo van de Oerwachter stopte met bewegen.

De ringen begonnen te draaien.
Langzaam.
Rond.
Alsof ze een nieuw ritme zochten.

Taro ademde diep in.

Hij dacht aan rust.
Aan veiligheid.
Aan richting zonder dwang.

Toen fluisterde hij:

“Volg mij.”

De grond reageerde.

De ringen klikten in elkaar.
Als tandwielen die eindelijk op hun plek vielen.

De Echo boog zijn hoofd.

En zette één stap...
weg van de stad.

Een tweede.

Een derde.

Elke stap deed de aarde trillen, maar niet breken.
Hij liep naar de bergen.
Naar een oude weg.
Naar een pad dat nauwelijks meer bestond.

Taro liet de adem los die hij al te lang had vastgehouden.

Hij had het gedaan.

Hij had—

Een geluid sneed door de lucht.

Fenric keek om zich heen. “Wat was dat.”

Brummel verstarde. “Dat... was geen Echo.”

Een donkere schaduw kroop uit de steeg achter hen.

Niet groot.

Niet luid.

Maar scherp.

Hongerig.

Levend.

Een gestalte trad naar voren.

Witgrijze huid.

Ogen als spleten.

Een kaak te groot voor een mens.

Een houding als een roofdier dat eindelijk weer mocht ademen.

Milen fluisterde één naam.

“Vorgrak...”

Vorgrak de Stormhuid.

Eén van Mor’Raels generaals.

En hij keek niet naar Taro.

Hij keek naar de richting waar de Echo heen was gegaan.

“De Oerwachter loopt,” zei Vorgrak. “En waar de Oerwachter gaat... daar komt Mor’Rael.”

Toen richtte hij zijn blik op Taro.

En hij grijsde.

“Je hebt hem gewekt.
Je hebt hem geleid.
Je hebt gedaan wat hij wilde.”

Taro voelde zijn hart stilstaan.

“En nu,” zei Vorgrak zacht,
“gaat hij jou zoeken.”

10. de Oversteek naar het Donker Woud

Miragorn ademde nog steeds onrustig, als een reus die te snel was gewekt. De lucht trilde na van wat er op het plein was gebeurd. De stad wist dat er iets was verschoven. Iets dat niet meer terug te draaien was.

Vorgrak de Stormhuid stond nog steeds in de schaduw van de steeg, half zichtbaar, half onwerkelijk. Zijn ogen glansden als ijs dat te lang in duisternis had gelegen. Maar hij viel niet aan. Hij wachtte. Hij keek. En toen deed hij iets nog erger dan vechten.

Hij lachte.

“Wij zien elkaar snel, kind van de Weg,” zei Vorgrak fluisterzacht, alsof de woorden door steen konden kruipen. “De Oerwachter wandelt. En hij zal je roepen.”

Toen stapte hij naar achteren.

Mist borrelde op uit de grond.

Een sluier van zwart en blauw leek hem te omringen.

Zijn lichaam vervaagde.

Zijn grijns bleef als laatste zichtbaar, tot ook die wegsmolt.

Vorgrak was verdwenen.

Fenric liet zich meteen op de grond zakken. “Waarom doet het kwaad nooit iets normaals? Waarom verdwijnen slechteriken altijd in rook, mist, schaduwen of iets dat stinkt?”

Breg tikte hem op zijn hoofd. “Kom overeind. We zijn nog niet klaar.”

Milen ademde zwaar uit en keek naar het spoor van de Echo van de Oerwachter, die langzaam tussen de bergen verdween. “Hij zal de oude wegen volgen. De oudste wegen. En die komen allemaal samen in één gebied.”

Brummel knikte. Zijn blik was donkerder dan anders. “Het Donker Woud.”

Fenric verstijfde. “Het... Donker Woud? Waarom heet dat zo? Omdat het donker is? Of omdat het duister is? Of omdat er dingen wonen die alles met tanden oplossen?”

“Ja,” zei Brummel.

Fenric viel bijna flauw.

I – De Stad Die Wegkijkt

Ze keerden terug naar de Hal van de Raad.
Of wat ervan over was.

De Drievoudige Steen trilde nog steeds.
Er lag stof in dikke lagen op de banken.
En de raadsleden stonden bijeen als bange vogels, niet zeker of ze moesten vluchten of blijven zitten.

Grombur werd overeind geholpen door twee wachters. Zijn gezicht zat vol bloed en stof, maar zijn ogen brandden helder.

“De stad leeft,” zei hij hees. “En ze kijkt naar ons. Niet langer naar de Raad die ik dacht dat wij waren. Maar naar hem.”
Hij keek naar Taro.

Taro slikte. Zijn stem brak bijna toen hij zei: “Ik wilde dit niet.”

“Niemand wil dit,” zei Grombur. “Maar de Weg kiest niet omdat wij voorbereid zijn. Hij kiest omdat we nodig zijn.”

Een oudere raadvrouw stapte naar voren. Haar handen trilden. “Wat moeten we doen?”

Milen antwoordde zonder aarzeling: “Miragorn moet haar mensen naar de buitenring sturen. Naar de heuvels. Het hart van de stad is niet veilig zolang de Wegen bewegen.”

Een protest brak los.
Schreeuwen.
Wantrouwen.
Twijfel.

Tot Brummel zijn staf in de grond ramde. Het geluid galmde als een bliksemslag.

“Luisteren jullie eindelijk,” riep hij. “Het is niet jullie strijd die begint. Het is de strijd van de wereld. Als jullie blijven staan, worden jullie meegepakt. Als jullie bewegen, kunnen jullie misschien nog bestaan wanneer dit voorbij is.”

Fenric stak een vinger op. “Dat klonk bijna als wijsheid.”

Brummel keek hem streng aan. “Bijna.”

De Raad verstomde.

Grombur knikte. “We zullen de evacuatie beginnen. Als de stad wil bewegen, doen wij dat ook.”

En daarmee was het besloten.

De Raad zou Miragorn redden door haar los te laten.

II – Het Besluit

Wanneer ze de Hal verlieten, bleef Taro staan.

De lucht was vreemd helder.
De sterren bewogen langzaam, alsof ze een positie wilden innemen die ze eeuwenlang waren vergeten.

De groep wachtte op hem.

“Wat nu,” vroeg Lira. “We hebben hem weggestuurd. Maar Vorgrak... hij gaat achter hem aan.”

“En achter jou,” zei Breg zacht.

Fenric slikte zichtbare angst weg. “Voor de zekerheid: kunnen we nog terug naar Deel I? Ik vond daar alles veel overzichtelijker.”

Senti legde zijn hand op Fenric's schouder. “Niemand kan terug. Niet jij. Niet ik. Niet hij.”

Taro's stem was zacht maar duidelijk.

“We gaan naar het Donker Woud.”

Fenric begon te protesteren, maar Brummel legde een hand op zijn hoofd. “Rustig. Ik ken de paden daar. Er zijn bomen die jullie mogen. En bomen die jullie verorberen. Ik weet welke welke zijn.”

“Dat stelt me nul procent gerust,” zei Fenric.

“Dat is vooruitgang,” zei Lira.

Milen keek naar Taro. “De Echo zal niet stoppen. Hij volgt het pad dat jij hem gaf. En Vorgrak volgt hém.”

“En Mor'Rael volgt Vorgrak,” fluisterde Taro.

Milen knikte.

Taro's hart sloeg als een drum. Hij voelde het ritme van de Wegen onder zijn voeten.

Niet bedreigend.

Niet dwingend.

Maar vastbesloten.

“Waarom moet ik dit doen,” vroeg hij zacht. “Waarom ik.”

Brummel keek hem aan, zijn ogen plotseling ernstig en zonder glimlach.

“Omdat jij luistert naar de Weg,” zei hij. “Maar niet gehoorzaamt.”

Taro voelde een koude rilling zijn rug aflopen.

“En precies daarom,” vervolgde Brummel, “is Mor’Rael bang voor jou.”

Taro keek naar de horizon waar het Donker Woud begon, als een muur van schaduwen en ademen hout.

“Dan ga ik,” zei hij. “Maar jullie komen met me mee.”

Fenric keek pijnlijk om zich heen. “Natuurlijk. Ik sterf liever met vrienden dan alleen. En hopelijk sterf ik helemaal niet.”

Breg gaf hem een vriendschappelijke duw. “We sterven niet.”

“Daar houd ik je aan,” mompelde Fenric.

III – De Eerste Stap

Ze liepen naar de rand van Miragorn.

De stad fluisterde.

Echt fluisterde.

Niet met woorden.

Met stenen die zacht bewogen.

Met poorten die vanzelf openzwaaiden.

Met straten die een richting aanwezen.

De straten wezen naar het Oosten.

Naar het Donker Woud.

Naar de plaats waar de Oerwachter sliep...

...en nu liep.

Taro zette zijn voet over de grens van de stad, de aarde in.
De wind trok langs hem heen, alsof de wereld hem begroette.
Of waarschuwde.

Achter hem volgden Brummel, Milen, Lira, Senti, Breg en Fenric.

En toen Taro het bos in keek, voelde hij voor het eerst niet alleen angst, maar ook een vreemd soort hoop.

Want ergens in dat woud lag de volgende stap.
En misschien...
misschien ook de waarheid over Ardhelon.
De waarheid over de oude Wachters.
En de waarheid over zichzelf.

Fenric stootte hem zacht aan. "Mag ik iets zeggen voordat we sterven?"

"We sterven niet," zei Taro.

"Dan zeg ik het toch," zei Fenric.
"Ik geloof... dat jij dit kan. Ook al begrijp ik er niet één fractie van."

Taro glimlachte.

Brummel sprong op zijn slee, de hazen doken op uit het niets.

"Vooruit, kinderen," zei hij. "De Wegen worden dieper. De schaduwen worden langer. En wij moeten sneller."

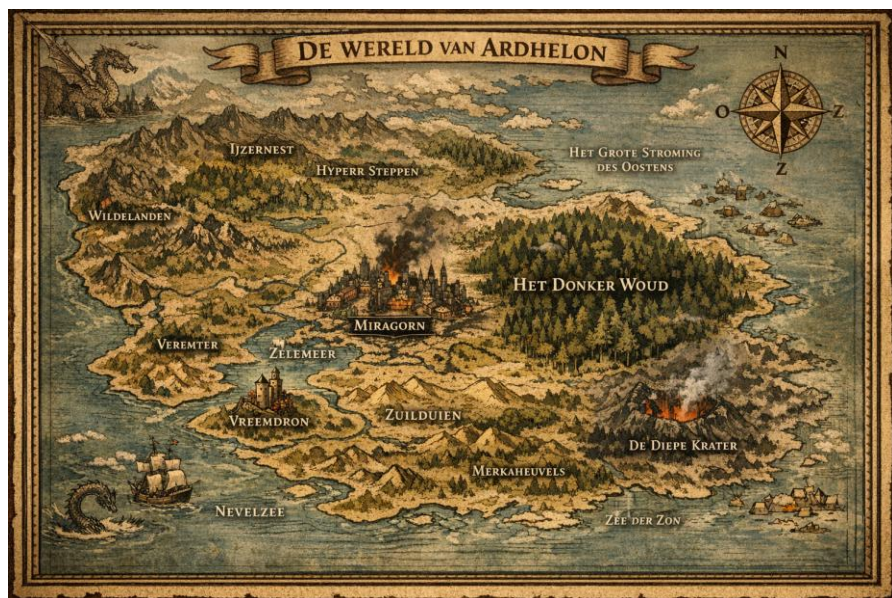
Milen hief zijn staf.
Senti controleerde zijn zwaard.

Lira vouwde de kaart open die zacht gloeide.
Breg schouderde zijn bijl.
Fenric... was al bang.

Taro keek naar het Donker Woud.

En zette zijn tweede stap.

-Einde-

Nawoord

Sommige verhalen eindigen niet.

Zij leggen hun stem neer en blijven wachten.

Wat je zojuist hebt gelezen is geen afsluiting, maar een markering. Een steen langs een pad dat ouder is dan namen en langer duurt dan herinneringen. De Wegen van Eólun zijn niet ontstaan om gevolgd te worden, maar om erkend te worden. Zij spreken niet luid, zij fluisteren. En alleen wie leert luisteren, hoort wanneer een stap geen terugweg meer kent.

Taro's reis begon niet met moed, en eindigt niet met zekerheid. Zoals dat zelden het geval is bij echte verandering. Wat hij heeft gedragen, wat hij heeft aangenomen, en wat hij nog niet begrijpt, zal blijven bewegen. In hem, in de Steen, en in hen die naast hem lopen. Want geen enkele Weg wordt alleen bewandeld, zelfs niet wanneer hij dat zo laat lijken.

De schaduwen die zijn ontwaakt, zijn geen vijanden die eenvoudig verslagen kunnen worden. Zij zijn herinneringen, gevolgen, oude keuzes die te lang zijn genegeerd. Mor'Rael is geen naam voor het kwaad, maar voor wat gebeurt wanneer balans vergeten wordt. Wanneer hoeders vallen. Wanneer wegen zwijgen tot het te laat is.

En toch is er licht.

Niet het felle licht dat alles oplost, maar het zachte licht dat blijft branden wanneer de wereld donker wordt. Het licht van vriendschap, van trouw, van humor te midden van angst. Het licht dat ontstaat wanneer iemand besluit te blijven staan, ook wanneer vluchten eenvoudiger lijkt.

Dit boek is geschreven voor wie gelooft dat verhalen meer zijn dan vermaak. Voor wie voelt dat werelden niet eindigen bij de laatste bladzijde. En voor wie weet dat elke stap, hoe klein ook, een echo achterlaat. De Wegen zijn wakker. En zij zullen blijven luisteren.

DE WEGEN DIE ONTWAKEN

Wanneer de oude Wegen onder Eólun ontwaken, verandert de wereld sneller dan wie dan ook kan volgen.

De stad Miragorn kraakt, oude poorten openen zich opnieuw en een echo van een oeroude Wachter breekt door de aarde heen.

Taro, een jongen die de Wegen hoort zonder ze te begrijpen, wordt onverwacht hun middelpunt.

Niet omdat hij sterk is.

Niet omdat hij dapper is.

Maar omdat de Weg hem kiest.

Terwijl Mor'Rael en zijn schaduwkrijgers dichterbij komen, moet Taro beslissen welke richting de wereld zal volgen.

Een verkeerde keuze kan steden doen vallen.

Een juiste keuze... kan alles veranderen.

Samen met Milen, Lira, Breg, Senti, Fenric en de boswijze tovenaars Brummel Orrim van de Ranken, trekt Taro dieper de gevaren in.

Van dorpen die vastzitten in tijd, tot ringen van steen die zichzelf hervormen, tot een Oerwachter die opnieuw ontwaakt.

Wanneer een scheur in de hemel opent en twee manen boven Miragorn verschijnen, beseft iedereen:

dit is geen strijd meer tussen licht en duister.

Dit is de Oorlog van de Wegen.

De Schaduw van Mor'Rael – De Wegen die Ontwaken is het tweede deel in een episch fantasyverhaal vol mystiek, avontuur, humor, oeroude geheimen en personages die je niet snel vergeet.

De Wegen zijn wakker.

En zij hebben honger naar waarheid.